

DE

WEG VAN
GOLGOTHA

ROY HESSION

De weg van Golgotha

Roy Hession

Colofon

Oorspronkelijke titel: Calvary Road

Auteur: Roy Hession

Uitgave van: Evangelische Lektuur Kruistocht Amsterdam

lay-out: coverdesign onbekend

Ebook: Bijbels perspectief

<http://bijbels-perspectief.nl/>

info@bijbels-perspectief.nl

Voorwoord

In april 1947 kwamen verscheidene zendelingen op mijn uitnodiging naar een door mij georganiseerde Paasconferentie. Daar ik belang stelde in geestelijke opleving en gehoord had dat zij reeds gedurende een aantal jaren, op het zendingsveld, een opwekking beleefden, had ik hen verzocht te komen spreken. Wat zij vertelden was heel wat anders dan wat ik altijd met een opwekking in verband had gebracht. Het was zeer eenvoudig en zonder omslag. Terwijl zij hun boodschap uiteenzetten en hun getuigenis gaven, ontdekte ik dat ik zelf de meest in nood verkerende persoon was van alle aanwezigen op de conferentie en meer behoefte aan een opleving had dan ik me zelf ooit bewust was geweest. Ik deed die ontdekking echter slechts langzaam. Daar ik zelf één van de sprekers was, stelde ik waarschijnlijk meer belang in de noden van de anderen dan in die van mijzelf. Terwijl mijn vrouw en anderen zich voor God vernederden en de reiniging van het kostbare bloed van Jezus ondervonden, gevoelde ik mij min of meer ‘hoog en droog’ – ‘droog’ juist omdat ik ‘hoog’ was. Ik stootte mij aan de eenvoud van de boodschap, of liever gezegd aan de eenvoud van wat mij te doen stond om opnieuw bezielde en met de Heilige Geest vervuld te worden.

Toen anderen aan het einde van de conferentie getuigden hoe Jezus hen verbroken had bij Zijn kruis en hun hart tot overvloeien toe met Zijn Heilige Geest vervuld had, kon ik zo’n getuigenis niet geven. Slechts later werd ik er toe in staat gesteld om niet langer te proberen de dingen in mijn voorstelling van de geloofsleer te passen, maar om nederig naar het kruis te komen voor reiniging van mijn persoonlijke zonden. Het was of ik mijn leven als christen helemaal opnieuw begon. Mijn vlees “kwam weder, gelijk het vlees van een kleine jongen”, zoals bij Naäman toen hij gewillig was om zich te vernederen en zich in de Jordaan te dopen. En het is sindsdien een nieuw hoofdstuk geweest in mijn leven. Dit hield echter in, dat ik voortdurend moest kiezen dood te zijn voor mijn eigen grote “IK”, opdat Jezus alles zou kunnen zijn, en dat ik steeds weer tot Hem moest komen om in zijn kostbaar bloed gereinigd te worden. Daarom is het dan ook een nieuw hoofdstuk.

In die tijd gaven mijn vrouw en ik een blaadje uit dat wij “Challenge”

noemden en door middel waarvan wij jonge christenen tot een diepere ervaring van de Heer Jezus trachtten te leiden. Het sprak toen natuurlijk vanzelf dat wij in het volgende nummer neerschreven wat God ons had laten zien. Op eenvoudige wijze brachten wij de opwekkingsboodschap, zoals die tot ons gekomen was, in druk. Plotseling ontstond er een geweldige vraag naar het blaadje, omdat het deze eenvoudige boodschap bracht. Toen wij in de volgende nummers doorgingen over de opwekkingsboodschap te schrijven, steeg de vraag op verrassende wijze. Bijna elke dag kwamen er brieven binnen, die er van getuigden hoe God Zijn kinderen gezegend had en waarin om verdere toezending werd gevraagd. Aanvragen uit vergelegde landen, waarheen het blaadje zijn weg gevonden had, en berichten uit verschillende streken, omtrent hernieuwde levens onder Gods kinderen, begonnen binnen te komen. Ook in het Frans en Duits verschenen vertalingen. Zonder dat wij het hadden verwacht of verdiend waren wij werktuigen in Gods hand geworden. Inderdaad konden wij ons nergens op beroemen, want het bleek dat de opwekkingszegen niet zo zeer het gevolg was van "Challenge" dan wel "Challenge" van de opwekkingszegen. God deed Zijn werk in vele harten, en op vele plaatsen. Het getuigenis van hen, die tot herleving waren gebracht maakte anderen begerig, die op hun beurt de weg naar het kruis vonden, en zo verbreidde zich de zegen van hart tot hart. En waar dit gebeurde was er ook vraag naar het blaadje, want dit trachtte hetgeen zovelen begonnen te ondervinden, in duidelijke, bijbelse taal uit te drukken.

Door omstandigheden is het op 't ogenblik moeilijk voor ons nog meer uitgaven van "Challenge" te verzenden, en toch zijn er nog steeds aanvragen voor vroegere nummers binnengekomen. Het is duidelijk, dat deze opwekkingsboodschap onder het bereik van een grotere lezerskring moet komen, want de dorst van Gods kinderen naar de Stroom van Levend Water groeit. Dus hebben wij, aangemoedigd door Gods zegen op wat voorafging, artikelen uit "Challenge" vermeerderd met twee nieuwe hoofdstukken in dit boekje samengevat en uitgegeven, waarbij we van God verwachten ze naar Zijn wil te gebruiken. We kunnen niet beweren, dat ons onderwerp hier regelmatig, hoofdstuk na hoofdstuk, behandeld is. De bedoeling was dat elk artikel een op zichzelf staand geheel zou zijn. Nu ze samengebundeld zijn kan het dus niet anders of dezelfde stof wordt vaak

meer dan eenmaal besproken, en bepaalde dingen worden kennelijk steeds herhaald. Het mag daarom niet als een gewoon boek beschouwd worden, en het is beter elk hoofdstuk afzonderlijk te lezen, dan alles ineens achter elkaar.

Men moet niet denken, dat deze brochure een louter persoonlijke bijdrage van onze kant is. Wat in dit boekje beschreven staat is geleerd in gemeenschap met anderen die, evenals wij, ook op nieuwe wijze de weg van het kruis zijn gaan bewandelen. Ieder ander behorende tot die gemeenschap, zou deze hoofdstukken hebben kunnen schrijven. Het is ook een gemeenschap, die voortdurend groeit want een steeds groter wordend aantal levens wordt op rustige wijze beïnvloed en gezegend door de opwekkingsbeweging in dit land. We menen dat dit bijdraagt tot de kracht en betekenis van wat hier geschreven is.

Nu een woord over opwekking zelf. De opvatting van een opwekking zoals die in de volgende bladzijden wordt beschreven zal velen verwonderen. De gangbare opvatting van een opwekking is gewoonlijk die van een geestelijk ontwaken met veel vertoon, waarbij vele onbekeerden van hun zonden overtuigd worden en temidden van veel opgewondenheid tot Christus worden gebracht. Hoewel we vurig kunnen verlangen naar een dergelijke werking van Gods Geest blijft het toch iets onberekenbaars. We kunnen er alleen om bidden, en dan wachten op Gods tijd. Ondertussen moeten wij maar als verslagenen verder gaan, en de kerk moet maar 't een of ander verzinnen, waardoor zij haar getuigenis zonder nieuw leven kan voortzetten. Enigen van ons zijn tot de ontdekking gekomen, dat een echte opwekking vaak het omgekeerde van dit alles is. Een opwekking hoeft helemaal niet een vertoning te zijn (dat is het zeker niet voor hem, die in het licht van het kruis zijn zonden ziet). Blijkt er iets te zijn dat de aandacht trekt, dan is dit vaak van ondergeschikt belang in de opwekking. Onze vrienden zendelingen gingen met overleg te werk. Ze spraken niet over de "opzienbarende" kant van wat ze beleefd hadden, uit vrees dat wij niet duidelijk zouden begrijpen, waar God bij ons op aandrong. Een opwekking is niet in de eerste plaats wat God doet onder de onbekeerden, maar wat Hij doet onder Zijn kinderen. Opwekking betekent heel eenvoudig: Nieuw Leven, en dat houdt in, dat er wel leven is, maar dat het kwijnend is. Onbekeerden hebben geen herleving

nodig omdat bij hen geen leven aanwezig is dat hernieuwd kan worden. Het zijn de Christenen die herleving nodig hebben. Maar dat gaat uit van de veronderstelling, dat er verval is geweest. Je kunt alleen doen herleven dat wat zwak is geworden. En alleen zij, die bereid zijn te erkennen, dat er achteruitgang in hun leven is geweest, komen in aanmerking voor wederopwekking. God zal hernieuwing schenken naar mate wij ernst maken met onze belijdenis. En wanneer dit gebeurt onder ons, christenen, zal God ook met nieuwe kracht onder de verlorenen werken, en we zullen daar opnieuw een werk van genade zien. Een van de slagzinnen van Evan Roberts tijdens de opwekking in Wales was "Buigt de kerk, en redt het volle". Deze twee houden altijd verband. De wereld gelooft niet meer, omdat de kerk haar vuur verloren heeft.

Tenslotte moeten we nog iets zeggen over de gezindheid, die in het hart van de lezer behoort te zijn. Om van God door deze bladzijden een zegen te kunnen ontvangen, moet hij ze lezen met een oprecht, hongerend hart. Hij moet vervuld zijn met een gevoel van onvoldaanheid over de algemene toestand der kerk en die van hemzelf - speciaal over die van hemzelf. Hij moet gewillig zijn toe te laten, dat God in hem begint te werken, voordat Hij werkt in een ander. Hij moet in de heilige verwachting leven, dat God zijn nood kan en wil vervullen. Indien hij op de een of andere wijze een leidende positie inneemt als christen, verhoogt dit de noodzakelijkheid hiervan nog aanzienlijk. Zijn bereidheid om zijn nood te erkennen en zegen te ontvangen zal de mate waarnaar God de mensen, die hij dient, zal kunne zegenen. Vóór alles moet hij beseffen dat hij zichzelf als eerste moet verootmoedigen bij het kruis. Als er behoefte is aan meer eerlijkheid ten opzichte van de zonde onder de zijnen, moet hij er zich van bewust zijn, dat het bij hemzelf beginnen moet. Toen de koning van Ninevé van zijn troon opstond, zich met een zak bekleedde en neerzat in de as als teken van zijn berouw, bekeerde zijn volk zich ook.

Laten degenen, die geen leidende positie innemen, echter niet in de verleiding gebracht worden, om te zien naar degenen die dat wel doen, en op hen wachten. God wenst met een ieder van ons te beginnen. Hij wil met u beginnen. Moge God ons allen zegenen.

Januari, 1950 ROY HESSION

Verbrokenheid

Wij wensen ons onderwerp over opwekking op zeer eenvoudige wijze te behandelen. Opwekking is niets anders dan dat het leven van de Heer Jezus in ons hart is uitgestort. Jezus overwint altijd. In de hemel wordt Hij voortdurend geprezen om Zijn overwinning. Welke ervaring van mislukking of dor geestelijk leven wij ook mogen hebben, Hij wordt nooit verslagen. Zijn macht kent geen grenzen. En wat ons betreft, wij behoeven slechts in de juiste verhouding ten opzichte van Hem te komen, om te zien dat Zijn kracht in ons hart, in ons leven en in onze dienst openbaar wordt, en Zijn overwinningsleven zal ons vervullen, en door ons overvloeien naar anderen. Dat is het wezen van de opwekking.

Om echter in deze juiste verhouding tot Hem te kunnen komen, is het eerste, wat we moeten leren, dat onze wil aan Zijn wil onderworpen moet zijn. Verbrokenheid van geest is het begin van opwekking. Het is pijnlijk en vernederend, maar het is de enige weg. Het is "Niet ik, maar Christus" (Gal. 2:20) en een "C" is een omgebogen "I". De Heer Jezus kan niet volkomen in ons leven, en zich door ons openbaren, tenzij het trotse "ik" binnenin ons verbroken wordt. Dat betekent eenvoudig dat ons harde, onbuigzame ik, dat zichzelf rechtvaardigt, zijn eigen zin wil doen, zijn rechten handhaaft en eigen eer zoekt, tenslotte het hoofd buigt voor Gods wil, ongelijk bekent, zich geheel overgeeft aan Jezus, zijn rechten opgeeft en afstand doet van eigen eer - opdat de Heer Jezus alles zal kunnen bezitten en alles zal zijn. Met andere woorden het is sterven aan onszelf en aan de verkeerde houding, die wij aangenomen hebben.

Wanneer we ons leven als christen eerlijk beschouwen, kunnen we zien hoeveel van dit eigen ik er in ieder van ons te vinden is. Het is zo vaak het eigen ik, dat probeert te leven als christen (het feit alleen al, dat we het woord "proberen" gebruiken, duidt aan dat het eigen ik de verantwoordelijkheid draagt). Het is ook vaak het eigen ik, dat christelijke arbeid verricht. Het is altijd ons eigen ik, dat geprikkeld, afgunstig, geraakt, en kritisch wordt. Het is het "ik" dat hard en onbuigzaam is tegenover

anderen. Het is het "ik" dat verlegen, teruggetrokken en terughoudend is. Geen wonder dat we verbroken moeten worden. Zolang het "ik" in ons leven de overhand heeft kan God weinig met ons aanvangen, want de vrucht des Geestes opgesomd in Galaten 5, waarmee God zo zeer ons leven wil vervullen, is volkomen tegengesteld aan de harde, ongebroken geest binnenin ons en veronderstelt dat ons eigen ik gekruisigd is.

Verbroken te worden is zowel Gods werk als het onze. Hij laat ons zijn druk gevoelen, maar wij moeten kiezen. Indien we werkelijk overtuigd willen worden wanneer wij gemeenschap met God zoeken (en bereidheid tot het doen van Gods wil is de voornaamste voorwaarde voor gemeenschap met God) dan zal God ons die uitingen van het trotse, harde ik, die Hem leed doen, laten zien. Op dat ogenblik kunnen we onze nek verharderen en weigeren ons te bekeren, óf we kunnen het hoofd buigen, en zeggen, "Ja, Heer". Verbrokenheid, die dagelijks ervaren wordt, is niets anders dan het antwoord van een nederig hart op de overtuiging, die God heeft gegeven. Naarmate deze overtuiging blijft, moeten we eveneens voortdurend verbroken worden. Dit kan ons zeer veel kosten, als we inzien hoe vele rechten en eigen belangen daarbij moeten worden opgegeven, en hoe nodig het soms zal zijn onze schuld te belijden. Daarom zullen we slechts verbroken worden als we komen bij het kruis van Jezus. Dat Jezus bereid was om voor ons verbroken te worden is de dwingende reden voor ons om ook verbroken te worden. We zien dat Hij, die in de gestalte Gods was, het niet als iets begeerlijks rekende Gode gelijk te zijn, maar zich ontledigde en de gestalte van een dienstknecht aannam - Dienstknecht van God, Dienaar van de mens. Wij zien, dat Hij geen eigen rechten, geen eigen huis, en geen eigen bezittingen wilde hebben, zich gewillig liet beschimpen en niet terug schold, zich gewillig liet vertreden, zonder zich te wreken of te verdedigen. Boven dit alles zien wij Hem verbroken, wanneer Hij deemoedig naar Golgotha gaat om daar de plaats van de zondaar in te nemen, door op het kruis onze zonden in zijn eigen lichaam te dragen. In een treffend gedeelte van een profetische psalm zegt Hij: "Ik ben een worm, en geen man" (Psalm 22:7). Zij, die tropische landen hebben bezocht, verhalen ons, dat er een groot verschil is tussen een slang en een worm, wanneer men probeert hen te treffen. De slang schiet omhoog, sist en tracht zich te verweren - een waar beeld van ons eigen ik. Maar een worm biedt geen weerstand, zij laat alles

toe wat men met haar doen wil, men kan haar schoppen of vertrappen - een beeld van echte verbrokenheid. En Jezus was bereid om juist dat voor ons te worden - een worm en geen man. En Hij deed dat, omdat Hij zag wie wij waren, wormen die alle rechten verbeurd hadden door onze zonde, en die alleen maar de hel verdienden. En nu wekt Hij ons op om onze rechtmatige plaats als worm voor Hem en met Hem in te nemen. De gehele Bergrede met de leer van niet vergelden, vijanden liefhebben en onbaatzuchtig geven, neemt als uitgangspunt dat wij in die toestand verkeren. Maar alleen het zien van de Liefde die voor ons verbroken wilde worden kan ons dringen daartoe bereid te zijn.

“Heer, buig dit wederstrevend hart,
Maak het tot sterven toch bereid,
Nu ik Uw hoofd gebogen zie,
Gij die aan ‘t kruis gestorven zijt”.

Maar sterven aan ons eigen ik is niet iets dat we voorgoed kunnen doen. Dat afsterven kan voor het eerst plaats hebben, wanneer God ons voor ‘t eerst deze dingen laat zien, maar daarna zal het steeds een gestadig sterven zijn, want alleen zo kan de Heer Jezus zich bij voortduring door ons openbaren (2 Cor. 4:11). De gehele dag zullen we op talloze wijzen voor de keus komen te staan. Het zal betekenen: geen plannen, tijd, geld of genoegens voor onszelf. Het betekent een voortdurend zich geven aan hen die ons omringen, want dat is de maatstaf van onze overgave aan God. Iedere vernedering, iedereen die ons last of ergernis veroorzaakt, wordt door God gebruikt om ons te breken, zodat het kanaal waardoor het leven van Christus stroomt, in ons steeds dieper zal worden.

We zien, dat het enige leven, dat God behaagt, en dat een overwinningsleven kan zijn, Zijn leven is - nooit ons leven, hoe ernstig we ook ons best doen. Maar daar ons leven, als wij geheel in onszelf opgaan, juist het tegengestelde van het Zijne is, kunnen we nooit met Zijn leven vervuld worden, tenzij we willen toelaten, dat God ons leven voortdurend naar de dood verwijst. En daartoe moeten wij bewust medewerken door alleen te kiezen voor God.

Overvloeiende bekers

Verbrokenheid is echter slechts het begin van de opwekking. Opwekking zelf is het volkomen, tot overvloeiens toe vervuld zijn met de Heilige Geest, en dat is overwinningsleven. Indien ons op dit ogenblik gevraagd werd of we vervuld waren van de Heilige Geest, hoe velen van ons zouden dan “ja” durven zeggen? Opwekking is, wanneer we ieder ogenblik van de dag “ja” kunnen zeggen. Het is niet hoogmoedig dit te doen, want tot overstromens toe vervuld zijn is geheel en al Gods werk - het is alles uit genade. Alles wat we moeten doen is ons lege, verbroken “ik” aan Hem geven, het door Hem laten vullen en gevuld houden. Andrew Murray zegt: “Zoals water altijd de laagste plaats opzoekt en vult, zal op het ogenblik dat God ons vernederd en leeg aantreft, Zijn heerlijkheid en kracht ons binnenstromen”. Het beeld dat dit voor velen onzer eenvoudig en duidelijk heeft gemaakt is het menselijk hart te vergelijken met een beker, die wij Jezus toereiken met het verlangen dat Hij die zal vullen met het Water des Levens. Jezus wordt voorgesteld, dragende een watervat dat het Water des Levens bevat. Terwijl Hij voorbijkomt kijkt Hij in onze beker, en als die schoon is vult Hij hem tot overvloeiens toe met het Water des Levens. En daar Jezus voortdurend voorbijkomt kan onze beker altijd overvloeiende zijn. Dat is iets van wat David bedoelde, toen hij zei, “Mijn beker is overvloeiende”. Dat is opwekking - u en ik - tot overstromens toe gevuld met zegen voor onszelf en anderen – met een blijvende vrede in ‘t hart. De meeste mensen denken, dat ze door het afsterven van het “IK” ongelukkig worden. Maar het tegenovergestelde is waar. De weigering om aan ons eigen ik te sterven maakt ons ongelukkig. Hoe meer we weten wat sterven is met Hem, des te meer zullen we weten wat Zijn leven in ons betekent, en dus ook het kennen van ware vrede en vreugde. Dan zal Zijn leven ook door ons overvloeien zowel tot verloren zielen, doordat we alles doen tot hun behoud, als tot onze medechristenen met de ernstige wens dat ze er door gezegend zullen worden.

Onder het bloed

Slechts één ding verhindert Jezus onze bekere te vullen als Hij voorbijkomt, en dat is zonde in één van haar duizenden vormen. De Heer Jezus vult geen bekere die niet rein zijn. Alles, hoe gering ook, dat zijn oorsprong vindt in ons eigen ik, is zonde. Eigen inspanning of zelfvoldaanheid in het dienen, is zonde. Medelijden met onszelf in lastige of moeilijke omstandigheden, het zoeken van onszelf in zaken of christelijke arbeid, toegeven aan eigen verlangens in onze vrije tijd, overgevoeligheid, lichtgeraaktheid, wrok, en het verdedigen van onszelf, wanneer we door anderen beledigd of gekwetst worden, verlegenheid met ons eigen figuur, terughoudendheid, bezorgdheid en vrees komen alle voort uit het eigen ik, zijn alle zonde, en maken onze

bekere onrein ^[1]. Maar ze zijn alle overgestort in die andere beker, waarvoor de Heer Jezus een ogenblik terugschrok in Gethsémané, maar die Hij tot de bodem toe leegdrank op Golgotha - de beker van onze zonde. En indien wij Hem willen toestaan ons te tonen wat onze beker bevat en als we die beker dan aan Hem geven, dan zal Hij hem reinigen in het kostbaar bloed, dat nog steeds voor de zonde vloeit. Dat betekent niet slechts reiniging van de schuld der zonde, maar ook van de bevlekking en verontreiniging die daarvan het gevolg is. En zoals Hij onze bekere reinigt, zo ook vult Hij ze tot overstromens toe met Zijn Heilige Geest.

En we kunnen dagelijks dat kostbare bloed aanwenden. Veronderstel dat u uw beker door de Heer Jezus hebt laten reinigen en dat u vertrouwd dat Hij die tot overstromens toe zou vullen en dat er dan iets tussen komt, iets van afgunst of drift. Wat gebeurt er dan? Uw beker wordt onrein en vloeit niet meer over. En indien we voortdurend op deze wijze de nederlaag lijden, dan vloeit onze beker nooit over. Indien we een voortdurende opwekking willen ervaren, moeten we leren hoe we onze bekere rein kunnen houden. Het is nooit Gods wil, dat een opwekking zou eindigen en in de geschiedenis bekend zou blijven als de opwekking van het een of andere jaar. Wanneer dat gebeurt is het slechts aan één ding te wijten: zonde, juist die kleine zonden waarmee de duivel druppelsgewijze onze beker vult. Maar indien we terug willen gaan naar Golgotha, om opnieuw de kracht te leren kennen van het bloed van Jezus, dat ieder ogenblik, wanneer de zonde op het punt staat binnen te dringen, ons reinigt, dan hebben we het geheim geleerd hoe onze bekere steeds rein en overvloeiende kunnen zijn. Op het ogenblik, dat u zich dat gevoel van afgunst, lust om te kritiseren, prikkelbaarheid of wat het dan

ook is, bewust wordt, vraag dan of Jezus het met Zijn kostbaar bloed wil bedekken en reinigen en u zult merken dat deze reactie verdwenen is, dat de blijdschap en de vrede er weer zijn en dat uw beker overvloeit. En hoe vaker u komt om uw beker op deze wijze te laten reinigen, des te minder zullen deze reacties voorkomen. Maar reiniging is slechts mogelijk, indien we eerst voor God verbroken zijn op dat bepaalde punt. Laten we aannemen, dat we door iemands karaktertrekken geprikkeld worden. Dan is het niet voldoende met onze reactie van prikkelbaarheid naar Golgotha te gaan. We moeten eerst verbroken worden, dat wil zeggen: we moeten de hele zaak aan God overgeven en die persoon met zijn manier van doen aanvaarden als zijnde Gods wil voor ons. Dan zijn we in staat met onze verkeerde reactie naar Jezus te gaan, wetende, dat Zijn bloed ons zal reinigen van onze zonde; en wanneer we gereinigd zijn van de zonde, laat ons dan niet er over blijven treuren en op onszelf blijven zien. Maar laat ons opzien naar onze overwinnende Heer, en Hem prijzen, dat Hij nog steeds Overwinnaar is.

Het Woord van God geeft een eenvoudige, allesomvattende richtlijn voor onze wandel met Jezus, en om ons te doen zien wanneer de zonde binnengekomen is. In Colosse 3:15 staat: "En de vrede van Christus regere in uw harten". Alles, wat de vrede Gods in ons hart verstoort, is zonde; het doet er niet toe hoe gering het is, of hoe weinig het in 't eerst op zonde mag lijken. Deze vrede moet "regeren" in ons hart, of (volgens meer letterlijke vertaling) "de scheidsrechter zijn" in ons hart. Wanneer de scheidsrechter bij een voetbalwedstrijd fluit, moet het spel ophouden, dan is er iets verkeerd gegaan. Wanneer wij onze vrede verliezen, heeft Gods scheidsrechter in ons hart zijn geluid doen horen. Laten we onmiddellijk stilstaan en God vragen ons te laten zien, wat verkeerd is; laten we in 't geloof de zonde, die Hij ons toont, aan Hem belijden, dan zal de vrede terugkeren en we zullen met overvloeiende bekere verder gaan. Indien God ons echter niet Zijn vrede geeft, is dat, omdat we niet werkelijk verbroken zijn. Misschien moeten we nog tegen iemand anders zeggen: "Het spijt me" evengoed als tegen God. Of misschien denken we nog steeds, dat het de schuld van de ander is. Maar indien wij onze vrede verloren hebben, is het duidelijk, wiens schuld het is. Wij verliezen onze vrede met God niet om de zonde van iemand anders, maar alleen door eigen zonde. God wil ons laten zien hoe wij reageren, en

alleen als we daarvan gereinigd willen worden, zullen we Zijn vrede bezitten. O, welk een eenvoudige en toch diepgaande zaak is het zich te laten leiden door de vrede Gods, door niemand anders dan de Heilige Geest Zelf! Onze vroegere zelfzucht, die zich op verschillende wijze uitte, waar we ons nooit om bekommerden, wordt ons nu getoond, en we kunnen er niet mee verder gaan, zonder dat de scheidsrechter ons er opmerkzaam op maakt. Gemopper, bazigheid, zorgeloosheid, tot de kleinste dingen toe, blijken nu zonde te zijn, wanneer we bereid zijn ons leven te laten beheersen door de vrede van God. Vele malen per dag en voor de kleinste dingen zullen we gebruik moeten maken van het reinigend bloed van Jezus en we zullen bemerken, dat we als nooit tevoren de weg der verbrokenheid bewandelen. Maar Jezus zal in al Zijn lieflijkheid en genade openbaar worden in die verbrokenheid. Velen onzer echter hebben zo vaak en gedurende zo lange tijd niet op het fluitje van de scheidsrechter gelet, dat we het niet meer horen. De ene dag volgt op de andere, en we gevoelen weinig behoefte om gereinigd te worden, en geen aanleiding om verbroken te worden. In die toestand zijn we er gewoonlijk erger aan toe dan we ons wel voorstellen. Er zal een ernstig verlangen naar herstel van gemeenschap met God in ons hart moeten komen, voor we bereid zullen zijn tot God te roepen of Hij ons wil laten zien, waar het bloed van Jezus toegepast moet worden. Dan zal Hij ons om te beginnen één ding laten zien, en onze gehoorzaamheid en verbrokenheid op dat ene punt zal voor ons de eerste stap naar de Opwekking zijn.

De weg der gemeenschap

Toen de mens viel, en zichzelf in plaats van God, tot het middelpunt van zijn leven koos, was het gevolg niet alleen; dat hij buiten de gemeenschap met God kwam te staan, maar ook dat hij de gemeenschap met zijn medemens verloor. De geschiedenis van de eerste twist van de mens met God in Genesis drie wordt in het vierde hoofdstuk direct gevolgd door de geschiedenis van de eerste twist van de mens met zijn medemens, de moord van Kaïn op Abel. De zondeval is niets anders dan: “We keerden ons een iegelijk naar zijn weg” (Jes. 53:6). Indien ik liever mijn eigen weg dan die van God ga, spreekt het vanzelf, dat ik ook liever mijn eigen weg ga dan die van een ander. Iemand handhaaft niet zijn onafhankelijkheid tegenover God, om die daarna prijs te geven aan de medemens, indien hij daartoe in de gelegenheid is. Maar een wereld, waarin ieder zijn eigen weg wil gaan, kan niet anders dan vol gespannenheid, hinderpalen, achterdocht, wanbegrip, botsingen en conflicten zijn.

Het werk van de Heer Jezus Christus had niet slechts ten doel om de mensen weer in gemeenschap met God te brengen, maar ook om de gemeenschap met hun medemensen weer te herstellen. Deze twee zijn niet van elkander te scheiden. Naarmate de spaken van het wiel dichter bij de as komen, komen ze ook dichter bij elkaar. Maar indien we niet in levende gemeenschap met onze broeder gebracht zijn, is dat een bewijs, dat in dat opzicht de levende gemeenschap met God evenmin ons deel is. De eerste brief van Johannes - welk een nieuw licht werpt Opwekking op dit schriftgedeelte! - dringt er op aan om de diepte en werkelijkheid van onze gemeenschap met God te toetsen aan de diepte en werkelijkheid van de gemeenschap met onze broeders. (1 Joh. 2:9, 3:14-15, 4:20). Sommigen van ons hebben leren inzien, welk een innig verband er bestaat tussen de verhouding van de ene mens tot de andere met zijn verhouding tegenover God. Alles wat als een hindernis komt tussen ons en een ander, hoe klein het ook is, komt ook als een hindernis tussen ons en God. Het is gebleken dat als deze hinderpalen niet onmiddellijk uit de weg worden geruimd, ze steeds groter worden totdat ze ons als een dikke muur van God en onze broeder scheiden. Het spreekt natuurlijk vanzelf, dat wanneer we het Nieuwe Leven

bij ons ingang doen vinden het zich zal moeten openbaren in een wandel van ongestoorde eenheid met God en onze broeder.

Licht en duisternis

Op welke grond kunnen we werkelijk gemeenschap met God en onze naaste hebben? Hier verzekert 1 Joh. 1:7 ons opnieuw “indien wij in het licht wandelen, zoals Hij in het licht is, hebben we gemeenschap met elkaar en het bloed van Jezus Christus, Zijn Zoon, reinigt ons van alle zonde”. Wat bedoeld wordt met licht en duisternis is, dat licht openbaar maakt, en duisternis verbergt. Alles wat ons bestraft en ontmaskert, dat is licht. “Alles wat openbaar maakt is licht’ (Ef. 5:13). Maar telkens wanneer we iets doen of zeggen (of niets zeggen) om te verbergen wie we zijn, of wat we hebben gedaan, dan is dat duisternis. Nu is het eerste gevolg van de zonde in ons leven altijd, dat we trachten te verbergen wie we zijn. Het is de zonde die het eerste mensenpaar er toe bracht, zich te verbergen tussen het geboomte in de hof van Eden en sindsdien heeft zij steeds dezelfde uitwerking gehad op ons. De zonde brengt altijd met zich mee, dat wij onwerkkelijk, huichelachtig en dubbelhartig zijn; we doen ons anders voor dan we zijn, verontschuldigen onszelf en geven anderen de schuld. En we kunnen dat alles evengoed doen door te zwijgen, als door iets te zeggen of te doen. Het voorafgaande vers noemt dit “wandelen in de duisternis”. Bij sommigen van ons is de zonde, waar het hier om gaat, niet erger dan met zichzelf verlegen zijn (alles, dat verband houdt met ons “Ik” is zonde) en het verbergen daarvan is niets meer dan een voorgewende houding om dat minderwaardigheidscomplex te camoufleren, maar het is niettemin een wandelen in de duisternis. In tegenstelling tot al deze dingen die in ons zijn, zegt vers vijf van dit hoofdstuk: “God is Licht”; dat wil zeggen: God is Degene, Die alles openbaar maakt, Die ieder mens voor het voetlicht plaatst zo als hij werkelijk is. En dan wordt er bij gevoegd: “In Hem is in het geheel geen duisternis”; hetgeen wil zeggen dat er volstrekt niets in God is, dat verenigbaar is met zelfs de geringste duisternis in ons. Het is dus heel duidelijk dat het beslist onmogelijk is in de duisternis te wandelen en tevens gemeenschap te hebben met God. Zolang we in die toestand van duisternis verkeren, kunnen we ook geen ware gemeenschap met onze broeder

hebben, omdat we dan niet oprecht tegenover hem staan, en geen mens kan gemeenschap hebben met iemand die niet oprecht is. Een muur van terughoudendheid maakt scheiding tussen hem en ons.

De enige grondslag voor gemeenschap

De enige grondslag voor ware gemeenschap met God en de mensen is dat we steeds openlijk voor de dag komen ten opzichte van God en de mensen. “Indien wij in het licht wandelen, gelijk Hij in het licht is, hebben we gemeenschap met elkander”. Wandelen in het licht is het tegenovergestelde van wandelen in de duisternis. Spurgeon geeft er in een van zijn preken deze definitie van: “de bereidheid om te kennen en gekend te worden”. Ten opzichte van God betekent dit, dat we bereid zijn de volle waarheid over onszelf te weten. We zullen gewillig het oor lenen aan de eerste waarschuwingen van ons geweten. Alles wat Hij ons laat zien als zonde, zullen we ook als zodanig behandelen - we zullen niets verbergen of ons verontschuldigen. Zulk een wandel in het licht kan niets anders dan in toenemende mate zonde in ons leven blootleggen, en dingen, die we nooit als zodanig hadden aangemerkt zullen we als zonde gaan beschouwen. Om die reden zouden we van deze wandel kunnen terugschrikken en in verleiding komen ons te verschuilen. Maar het vers gaat verder met de kostbare woorden: “en het bloed van Jezus, Zijn Zoon, reinigt ons van alle zonde”. Alles wat Gods licht openbaar maakt als zonde, kunnen we belijden en bij de fontein van het bloed brengen, en dan is het verdwenen, verdwenen uit Gods oog en weg uit ons hart. Door de kracht van het kostbare bloed kunnen we smettelozer dan de pas gevallen sneeuw worden; en als we zo voortdurend in het licht blijven en gereinigd worden door het bloed, hebben we gemeenschap met God.

Maar de gemeenschap, die ons hier beloofd wordt, is niet alleen met God, maar ook “met elkander”, en dat houdt in, dat we ook ten opzichte van onze broeder in het licht wandelen. In ieder geval kunnen we niet “open” zijn tegenover God en “in duisternis” tegenover onze broeder. Hetgeen wil zeggen dat we even gaarne de waarheid over onszelf van onze broeder vernemen, als van God. We moeten bereid zijn ons door hem te laten brengen in het licht (en we moeten gewillig zijn hem dezelfde dienst te be-

wijzen), en ons door hem in liefde te laten vermanen als hij in ons leven iets bemerkt, dat niet het hoogste doel raakt.

We moeten er niet tevreden mee zijn dat we zelf weten wat we in werkelijkheid zijn, maar ook onze broeder daarvan deelgenoot maken. Dat houdt in, dat we ons innerlijk niet zullen verbergen voor hen, met wie wij in gemeenschap behoren te wandelen; we zullen onszelf niet mooier voordoen dan we zijn en een schijn aannemen; evenmin zullen we onszelf schoonpraten of verontschuldigen.

We zullen eerlijk zijn omtrent onszelf tegenover hen. We zullen bereid zijn onze geestelijke geheimhouding op te geven, onze trots te onderdrukken en onze goede naam te riskeren omdat we open en oprecht willen zijn tegenover onze broeders in Christus. Het betekent ook, dat we geen verkeerde gezindheid ten opzichte van iemand anders in ons hart zullen koesteren, maar we zullen eerst aan God vragen ons daarvan te bevrijden om het dan met de betrokken persoon in orde te maken. Wanneer we deze weg bewandelen, zullen we bemerken, dat we gemeenschap met elkaar hebben op een geheel nieuw vlak en we zullen elkaar niet minder, maar oneindig meer liefhebben.

Geen slavernij

In het licht wandelen is eenvoudig wandelen met Jezus. Daarom hoeft het geen slavernij te zijn. Het is niet noodzakelijk voor ons, dat we iedereen alles over onszelf vertellen. Het komt er meer op aan hoe onze **houding** is bij het wandelen in het licht dan de **handeling** op zichzelf. Zijn we gewillig openhartig te zijn tegenover onze broeder - ook met onze woorden - wanneer God ons dat zegt? Dat is de "wapenrusting des lichts": werkelijk te laten zien wie we zijn. Dit kan wel eens vernederend zijn, maar het zal ons helpen in een nieuwe werkelijkheid met Christus te komen en tot een nieuwe zelfkennis. We zijn zo gewend geraakt aan het feit, dat God alles van ons weet, dat het geen indruk meer op ons maakt en het onvermijdelijk gevolg is, dat we niet meer weten wie we werkelijk zijn. Maar laat iemand beginnen tegenover een ander, naar gelang God hem leidt, er absoluut eerlijk voor uit te komen wie hij is, en hij zal tot een inzicht van zichzelf en zijn zonden komen, zoals hij nooit eerder heeft gehad. Hij zal duidelijker dan

ooit tevoren beginnen te zien, waar de verlossing in Christus in toenemende mate in zijn leven zal moeten worden toegepast. Dit is de reden, waarom Jacobus ons zegt, dat we ons moeten stellen onder de tucht van het “belijdt elkander uw zonden”.

In 1 Johannes 1:7 is het doel van het “wandelen in het licht” natuurlijk dat we gemeenschap met elkander zouden hebben. En welk een gemeenschap is het, wanneer we deze weg gezamenlijk bewandelen! Het spreekt vanzelf, dat de liefde van de één naar de ander zal vloeien, wanneer elkeen bereid is gekend te worden als de berouwvolle zondaar, die hij is bij het kruis van Jezus. Wanneer de hinderpalen op zij gezet en de maskers afgeworpen zijn heeft God een gelegenheid om ons werkelijk één te maken. Maar daarbij komt nog de vreugde, dat we in zulk een gemeenschap “veilig” zijn. Geen vrees, dat anderen misschien iets over ons denken of aanmerkingen op ons hebben, die zij voor ons verbergen. In een gemeenschap, die er op gericht is om in het licht onder het kruis te wandelen, weten we, dat, wanneer men de één of andere gedachte jegens ons koestert, deze weldra in het licht gebracht zal worden, hetzij in verbrokenheid en belijdenis (wanneer er iets verkeerd of liefdeloos is geweest) of anders als een liefdevolle vermaning, als iets, dat we over onszelf moeten weten.

We moeten echter niet vergeten, dat onze wandel in het licht in de eerste plaats en voor alles met de Heer Jezus is. We moeten eerst met Hem de zaken in orde maken en we moeten eerst Zijn reiniging en overwinning verkrijgen. Wanneer God ons dan er toe leidt ons hart te openen samen met anderen, komen we niet zozeer met een belijdenis (behalve, waar deze in een bepaald geval nodig zou zijn) veeleer met een getuigenis, en we prijzen God tezamen.

Groepen van twee voor een opwekking

Jezus wil, dat u vandaag begint met op een nieuwe wijze met Hem in het licht te wandelen. Verenig u daarin met een ander - uw christenvriend, degene, met wie u samenleeft, uw vrouw, uw man. Werp het masker af. God heeft u ongetwijfeld van minstens één ding overtuigd dat u in de eerste plaats eerlijk moet opbiechten. Begin met dat ene. Werk als een groep van twee voor opwekking in de kring waarin u verkeert. Wanneer anderen

verbroken worden bij het kruis, zullen ze, naarmate God het leidt, bij uw gemeenschap worden gevoegd. Kom van tijd tot tijd bij elkaar tot gemeenschap en om openhartig geestelijke ervaringen uit te wisselen. Bidt in volkomen eenheid tezamen voor anderen en ga uit als een groep met een nieuw getuigenis. God zal door zo'n gemeenschap op wonderbare wijze werken. Wanneer Hij anderen redt en op deze hoogst belangrijke wijze zegent, kunnen ook zij als een gemeenschap gaan leven en werken. Zoals de ene biljartbal de andere in beweging brengt, zo zal ook de ene groep de andere op gang helpen tot ons gehele land onder de invloed van het Nieuwe Leven van de opgestane Heer Jezus gebracht is.

De Heerbaan der Heiligheid

Eén van de dingen, die wij moeten leren, indien wij het christelijke overwinningsleven willen leiden is de volkomen eenvoud ervan. Hoe ingewikkeld hebben we het gemaakt! Dikke boeken zijn er over geschreven, allerlei “technische” uitdrukkingen worden gebruikt; men vertelt ons dat het geheim in het één of ander ligt, enzovoort. Maar voor de meesten van ons is het zó ingewikkeld, dat, hoewel wij het in theorie weten, wij niet in staat zijn hetgeen wij weten in verband te brengen met de praktijk van ons dagelijks leven. Teneinde de zeer eenvoudige waarheden, die wij besproken hebben, nog duidelijker te maken, willen wij ze in dit hoofdstuk alle in beeldvorm gieten.

De heilige weg

Een allesomvattend beeld van het overwinningsleven, dat velen van ons kennen, is het beeld van de verheven baan in Jesaja 35:8. “En daar zal een verheven baan en een weg zijn, die de heilige weg genoemd zal worden”. Het beeld is dat van een weg, aangelegd vanuit het omringende moeras, de wereld. Hoewel de weg smal is en bergopwaarts leidt is het voor niemand van ons te moeilijk er op te wandelen, want “die deze weg bewandelen, zelfs dwazen, zullen niet dwalen”. Hoewel er veel gevaren zijn, indien we van de weg afraken, we zijn veilig zolang we op de verheven baan blijven, want “er zal geen leeuw zijn en geen verscheurend gedierte zal daarop komen”. Slechts één soort mensen wordt ervan uitgesloten deze weg te bewandelen en dat zijn de onreinen. “De onreine zal er niet doorgaan”. Dit omvat niet alleen de zondaar, die Christus nog niet als zijn Heiland kent, maar ook de christen, die Hem wel kent en toch voortleeft in onbeleden en ongereinigde zonde.

De enige weg, waarlangs we de verheven baan kunnen bereiken, voort over een donkere, onaanlokkelijke keuvelde heuvel Golgotha. Het is een heuvel, die we op handen en knieën moeten beklimmen - vooral op onze knieën. Indien wij met ons tegenwoordig leven als christenen tevreden zijn, indien wij

niet met een ernstige begeerte er naar hunkeren om op de verheven baan te komen, zullen wij nooit op onze knieën komen, en dan ook nooit de heuvel beklimmen. Maar wanneer wij onvoldaan en hunkerend zijn, zullen we merken, dat we klimmende zijn. Doe het niet overhaast. Laat God werkelijk het verlangen in u doen ontwaken naar de verheven baan; laat u door Hem werkelijk aandrijven om in verlangend gebed op de knieën te komen. Louter nieuwsgierigen zullen het niet ver brengen. "Gij zult Mij vinden, indien Gij Mij met uw gehele hart zult zoeken" (Jer. 29:13).

Een lage deur

Boven op de heuvel staat - om de toegang naar de verheven baan te bewaken - het kruis, naakt en onverbiddelijk. Daar staat het scheidingsmakend in de tijd en tussen de mensen. Aan de voet van het kruis bevindt zich een lage deur, zó laag, dat men moet bukken en erdoor kruipen om aan de andere kant te komen. Het is de enige toegang tot de verheven baan. Daar moeten we doorheen, indien wij vooruit willen komen op onze weg. Deze deur wordt de "Deur der Verbrokenen" genoemd. Alleen de verbrokenen kunnen de verheven baan betraden. Verbroken zijn betekent: "niet ik, maar Christus". In ieder van ons woont een trots, hardnekkig "Ik". De hardnekkigheid begon in de Hof van Eden, toen Adam en Eva, die altijd hun hoofd in overgave aan Gods wil gebogen hadden, hun nek verhardden, een weg zochten om onafhankelijk te worden en probeerden "als God" te zijn. De gehele Bijbel door beschuldigt God Zijn volk van dezelfde hardnekkigheid en die komt ook bij ons tot uiting. We zijn hard en halsstarrig. We zijn overgevoelig en snel beledigd. We worden prikkelbaar, afgunstig en kritisch. We voelen ons beledigd en zijn niet geneigd om te vergeven. Wij strijden in eigen kracht en trachten door onze eigen inspanning te doen wat aan God moet worden overgelaten. We geven toe aan onze begeerten - en hoe vaak kan dat niet tot onreinheid leiden! Al deze dingen en nog veel meer komen voort uit dat trotse "ik" van binnen. Indien in plaats daarvan ons hart met Christus was vervuld, dan zouden wij niet op dergelijke wijze reageren. Voor we de verheven baan kunnen betreden, moet God dat hardnekkige "ik" buigen en breken, zodat in plaats daarvan Christus regeert. Verbroken te zijn betekent geen rechten te hebben ten

opzichte van God en mensen. Het betekent niet uitsluitend de overgave van mijn rechten aan Hem, maar eerder de erkenning, dat ik die niet heb, en alleen de hel verdien. Het betekent niets te zijn en niets te bezitten, dat ik het mijne kan noemen, hetzij tijd of geld, bezittingen of positie.

Ten einde onze wil om te buigen naar de Zijne brengt God ons naar de voet van het kruis en laat ons daar zien, wat de werkelijke verbrokenheid is. Wij zien die gewonde handen en voeten, dat liefdevolle gelaat, met doornen gekroond, en we zien de volkomen verbrokenheid van de Ene, die zei: "Niet mijn wil, maar Uw wil geschiede", toen Hij de bittere beker der zonde tot de bodem toe leegdrank: De manier om verbroken te worden is dus op Hem te zien en te beseffen, dat het onze zonde was, die Hem daar vastnagelde! Wanneer wij dan de liefde en verbrokenheid van Hem, die in onze plaats stierf, zien, zal ons hart op onverklaarbare wijze milder worden en we zullen verlangen voor Hem verbroken te worden, en we zullen bidden:

O, van mijzelf verlost te zijn,
Van 't eigen ik gans vrij!
O, dat het niet meer zij "ikzelf",
Maar "Christus leeft in mij".

En er zijn er onder ons, die gemerkt hebben, dat God geen gebed spoediger verhoort dan het gebed om door Hem verbroken te worden.

Een voortdurende keuze

Maar laten wij ons toch vooral niet verbeelden, dat wij slechts eenmaal, wanneer wij de deur doorgaan, verbroken moeten worden. Daarna zullen we steeds weer moeten kiezen. God oefent drang op ons uit, maar wij moeten zelf kiezen. Indien iemand ons kwetst of kleineert, staan we direct voor de keus om de geringschatting te aanvaarden als een genademiddel, waardoor wij nog dieper vernederd worden, of om ons weer hardnekkig te verzetten, hetgeen stellig de vrede in ons hart zal verstoren. De gehele dag door zal onze verbrokenheid op de proef gesteld worden en het heeft geen zin verbrokenheid voor God voor te wenden indien wij niet verbroken zijn tegenover hen, die ons omringen. God beproeft ons bijna altijd door middel van andere mensen. Voor christenen bestaan geen "tweede oorzaken".

Gods wil blijkt uit Zijn voorzienig bestel en in Zijn bestel zijn zo vaak andere mensen begrepen, die menigmaal beslag op ons leggen. Indien u bemerkt op een ogenblik niet verbroken te zijn is de enige weg opnieuw naar Golgotha te gaan en op Christus als voor u verbroken het oog te richten en u zult er vandaan komen met de bereidheid om voor Hem verbroken te worden.

Boven “de deur der verbrokenen” is het kostbaar bloed van de Heer Jezus gesprenkeld. Wanneer wij ons bukken om er door te kruipen, reinigt het bloed van alle zonde. Want we moeten niet alleen bukken om er door te komen, maar we moeten ook rein zijn, want alleen de reinen kunnen de verheven baan bewandelen. Misschien hebt u de Heer Jezus nooit als uw Redder gekend, misschien kent u Hem al jaren, maar in beide gevallen bent u verontreinigd door de zonde, zonden zoals hoogmoed, afgunst, wrok, onreinheid, enz. Indien u ze alle in de hand wilt stellen van Hem, Die ze alle droeg op het kruis, dan zal Hij u weer toefluisteren, wat Hij eens aan het kruis heeft uitgeroepen: “Het is volbracht”, en uw hart zal gereinigd worden, witter dan sneeuw.

De gave van Zijn volheid

Op deze wijze bereiken wij de verheven baan. Daar ligt zij voor ons badend in licht, een smalle weg, die omhoog voert naar het Hemels Jeruzalem. Aan beide zijden gaat de berm van de weg ongemerkt over in dikke duisternis. Wel baant de duisternis zich een weg tot vlak bij de kanten van de weg, maar op de verheven baan zelf is alles licht. Achter ons staat het kruis, niet meer duister en afschrikwekkend, maar stralend en glanzend, en we zien Jezus niet meer daaraan uitgestrekt. maar we zien Hem wandelen op de verheven baan, overvloeiend van opstandingsleven. In Zijn handen draagt Hij een kruik, gevuld met het Water des Levens. Hij komt rechtstreeks naar ons toe en vraagt ons Hem ons hart te tonen en wij bieden Hem ons ledig hart aan, precies zoals wij Hem een beker zouden overhandigen. Hij kijkt er in - een pijnlijk onderzoek - en waar Hij ziet, dat we het door Zijn bloed hebben laten reinigen, vult Hij het met Water des Levens. Zo vervolgen wij onze weg met blijdschap, God prijzende en overvloeiende van Zijn nieuwe leven. Dat is opwekking, als u en ik voortdurend vervuld zijn met de Heilige

Geest, met liefde voor anderen en met bezorgdheid over hun behoud. Geen worstelen of wachten, maar eenvoudig met elke zonde tot Hem gaan om die in Zijn bloed te laten reinigen, terwijl we uit Zijn handen de vrije gift van Zijn Volheid aanvaarden en Hem zo de gelegenheid geven door ons te werken. Wanneer wij met Hem onze weg gaan, is Hij steeds daar om ons voortdurend te vervullen, zodat onze beker altijd door overvloeiende is.

Zo bestaat ons verder leven als christen uit niets anders dan de heilige weg te bewandelen met overvloeiende harten waarbij wij voortdurend het hoofd buigen voor Zijn wil, steeds vertrouwend op het reinigende bloed, en leven als volkomen één met Jezus. Zo'n leven gaat niet gepaard met jagen naar of wachten op ervaringen van ons gevoel. Het is heel eenvoudig elke dag het leven te leiden, dat naar Gods wil is. Dat is ware heiligheid.

Van de heerbaan af

Maar wij kunnen - en dat gebeurt wel eens - van de verheven baan afglijden omdat zij zo smal is. Een stapje opzij en we zijn van het pad af en bevinden ons in de duisternis. Het komt altijd doordat er in één of ander opzicht iets aan onze gehoorzaamheid ontbreekt, of doordat we niet zwak genoeg willen zijn om God alles te laten doen. Satan bevindt zich altijd naast de weg en roept ons toe, maar hij kan ons niet aanraken. Maar door te handelen naar onze wil kunnen we gehoor geven aan zijn stem. Dit is het begin van de zonde en een zich van Jezus afwenden. Soms zijn wij koppig tegen de één of ander, soms tegen God zelf. Soms doen jaloezie en wrok een aanval op ons. Soms trachten we in eigen kracht te strijden zonder op God te vertrouwen. Onmiddellijk staan we dan terzijde van de weg, want niets dat onrein is, kan de verheven baan bewandelen. Onze beker is onrein geworden en vloeit niet meer over en we verliezen de vrede Gods. Indien wij niet direct naar de verheven baan terugkeren, zullen we nog verder afzakken. We moeten terug, maar hoe? Het eerste, wat we moeten doen is God te vragen ons te laten zien, waardoor wij afgegleden zijn, en Hij zal dat doen, hoewel het Hem vaak tijd kost het ons te laten zien. Wellicht heeft iemand het mij lastig gemaakt en ik werd verbitterd. God wil, dat ik inzie dat het niet aankomt op hetgeen iemand mij aandeed, maar hoe ik daarop reageerde. Indien ik verbroken was, zou ik niet zo verbitterd zijn geweest.

Als ik dan met verlangen terugblik naar de verheven baan, zie ik de Heer Jezus weer en ik zie hoe afschuwelijk het is om geërgerd te worden en dat Hij stierf om mij van prikkelbaarheid te verlossen. Wanneer ik op handen en knieën naar de verheven baan terugkruip, .kom ik opnieuw tot Hem om door Zijn bloed gereinigd te worden. Jezus wacht daar om mijn beker tot overvloedens toe te vullen. Halleluja! Het doet er niet toe waar u de verheven baan verlaat; u zult altijd bemerken; dat Hij u toeroept terug te komen en weer verbroken te worden en het bloed zal daar altijd zijn om u te reinigen. Dit is het grote geheim van de verheven baan: weten, wat te doen wanneer we de zonde toegang hebben verschaft. Het geheim bestaat hierin, dat we altijd met de zonde naar het kruis gaan, daar de verdorvenheid er van zien, ze voor God belijden en voor weggedaan houden door het reinigende bloed van Jezus. De ware toetssteen als wij de verheven baan bewandelen zal dus steeds zijn: Is onze beker overvloeiende? Hebben we de vrede Gods in ons hart? Hebben we liefde en belangstelling voor anderen? Deze dingen vormen de barometer van de verheven baan. Wanneer zij niet in orde zijn, dan is de zonde ergens binnengeslopen - medelijden met onszelf, zelfzucht, genotzucht in gedachten of daad, overgevoeligheid, lichtgeraaktheid, zelfverdediging, strijden in eigen kracht, verlegenheid, schuwheid, terughoudendheid, bezorgdheid, vrees, enz.

Onze omgang met anderen

Iets belangrijks van deze verheven baan, dat nog niet genoemd werd, is, dat we ze niet alleen bewandelen. Anderen vergezellen ons daarop. De Heer Jezus is er natuurlijk. Maar er zijn ook medereizigers en de regel is, dat gemeenschap met hen even belangrijk is als gemeenschap met Jezus. Deze twee houden zelfs nauw verband met elkaar. Onze verhouding tot de broeders en tot God is van dien aard dat als er aan de één iets hapert ook de andere daardoor wordt geschaad. Alle dingen, zoals ongeduld, terughoudendheid of naijver, die zich tussen ons en een ander plaatsen, komen dan ook tussen ons en God. Deze hinderpalen zijn soms niet meer dan sluiers, waar we nog enigszins doorheen kunnen zien. Maar, indien ze niet onmiddellijk worden verwijderd, worden ze zo dik als dekens en tenslotte zijn het stenen muren, en zijn we zowel van God als van onze broeders

afgesloten, en alleen met onszelf opgesloten. Het is duidelijk, waarom tussen beide verhoudingen zo'n nauw verband wel moet bestaan. "God is liefde", dat is liefde jegens anderen, en zodra wij te kort schieten in liefde jegens een ander, stellen wij ons buiten gemeenschap met God, want God heeft die ander lief, ook als wij hem niet liefhebben.

Maar wat nog erger is - zulke zonden, brengen ons er altijd toe "in de duisternis te wandelen", d.w.z. dat wij bedekken en verbergen, wie we werkelijk zijn of wat we werkelijk gevoelen. Dat is altijd de betekenis van "duisternis" in de Schrift, want zoals het licht openbaar maakt, verbergt de duisternis. De eerste uitwerking van de zonde in ons is, dat we ons anders voordoen dan we zijn, hetgeen ten gevolge heeft dat we doen alsof, we dragen een masker en zijn niet oprecht tegenover God of de mensen. En uiteraard kan God noch een mens gemeenschap hebben met iemand die niet oprecht is.

De terugkeer naar de gemeenschap met de Heer Jezus zal ons ook weer in gemeenschap brengen met onze broeder. Alle liefdeloosheid moet als zonde erkend en als zodanig beleden worden opdat het door het bloed van de Heer Jezus bedekt wordt, eerst dan kan het ook met onze broeder weer in orde komen. Wanneer we op deze wijze tot de Heer Jezus terugkeren, zullen we bemerken, dat Zijn liefde jegens onze broeders ons hart vervult en daarvan uitdrukking wenst te geven door onze daden. Dan zullen we weer in gemeenschap met elkander wandelen.

Dit is dus het leven van de verheven baan. Het is geen nieuwe leer waarover we ons moeten verbazen. Het is niet iets nieuws, dat we moeten prediken. Het is in 't geheel niet opzienbarend. Het is eenvoudig een leven, dat we elke dag leven in welke omstandigheden de Heer Jezus ons ook geplaatst heeft. Het is niet in tegenspraak met wat we wellicht gelezen of gehoord hebben over het leven van de christen. Het doet niet anders dan de grote waarheden van de heiligmaking in eenvoudige beeldspraak weergeven. Als we van nu af aan zo beginnen te leven zal dit een opwekking in ons leven betekenen en het volharden daarin zal een voortdurende opwekking zijn. Opwekking is niet anders dan dat u en ik in volkomen eenheid met de Heer Jezus en elkander gezamenlijk de Heilige Weg bewandelen, terwijl onze beker voortdurend gereinigd wordt en overvloedig van het leven en de liefde

van God.

De Duif en het Lam

Als wij leven uit de overwinning en onze dienst om zielen te winnen met zegen wordt bekroond, dan hebben we dit niet te danken aan onszelf of aan onze onvermoeide pogingen, maar eenvoudig aan de vrucht van de Heilige Geest. We zijn niet geroepen vrucht te weeg te brengen, maar vrucht te dragen. Het moet altijd Zijn vrucht zijn. Daarom is er voor ons niets belangrijker dan voortdurend met de Heilige Geest vervuld te zijn, of om in overdrachtelijke taal voort te gaan, dat “de bomen des Heren vol sap staan” - Zijn sap.

Hoe dit voor ons mogelijk is wordt ons duidelijk getekend in hetgeen we lezen in Joh. 1, hoe de Heilige Geest op de Heer Jezus neerdaalde bij Zijn doop. Johannes de Doper had Jezus tot zich zien komen en had van Hem gezegd: “Zie het Lam Gods, dat de zonde der wereld wegneemt”. En toen hij Hem doopte, zag hij de hemel geopend en de Geest Gods als een duif nederdalen en op Hem blijven.

De nederigheid van God

Welk een veelbetekenend toneel hebben we hier - de Duif, die neerdaalt op het Lam en een rustplaats op Hem vindt! Het Lam en de Duif zijn zeker de zachtzinnigste van al Gods schepselen. Het Lam is het beeld van de zachtmoedigheid en de onderworpenheid en de Duif van de vrede. (Er is niets, dat vreedzamer klinkt, dan het gekir van een duif op een zomerdag.) Wijst dit er niet op dat juist in het hart van de Godheid ootmoed woont? Toen het de eeuwige God behaagde zich in Zijn Zoon te openbaren, gaf Hij Hem de naam van het Lam; en toen het nodig was dat de Heilige Geest in de wereld kwam, kwam Hij in lichamelijke gedaante als een Duif. Spreekt het dan niet vanzelf, dat de reden, waarom wij nederig moeten zijn, indien wij met God willen wandelen, hierin ligt, dat God zo groot is en wij zo klein en dat niet slechts daarom de nederigheid zulke kleine schepsels betaamt - maar omdat God geopenbaard in het vlees zelf nederig en zachtmoedig is? Uit hetgeen hier plaats vond, kunnen we in de eerste plaats leren dat de

Heilige Geest slechts als de Duif op de Heer Jezus kon komen en blijven, alleen omdat Hij het Lam was. Was er bij de Heer Jezus een andere gezindheid geweest dan die van het Lam - ootmoed, onderworpenheid en zelfovergave - dan zou de Duif nooit op Hem hebben kunnen rusten. Daar de duif zelf zo zachtmoedig is, zou zij afgeschrikt zijn, indien Jezus niet zachtmoedig en nederig van hart was geweest.

Hier wordt ons dus de voorwaarde geschilderd, waarop dezelfde Heilige Geest op ons kan komen en op ons blijven. De Duif kan alleen op ons blijven, wanneer wij even gewillig zijn als het Lam. Welk een onmogelijkheid, dat Hij op ons zou rusten, zolang het eigen ik nog niet verbroken is! Het niet gebroken "ik" laat ons precies het tegenovergestelde zien van de zachtmoedigheid van de Duif. Lees in Galaten 5 nog eens de negenvoudige vrucht van de Geest ("liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, goedertierenheid, goedheid, trouw, zachtmoedigheid, zelfbeheersing"), waarmee de Duif ons zo gaarne vervult! En stel daar dan tegenover de afschuwelijke werken van het vlees (dat is de naam die het Nieuwe Testament geeft aan het onverbroken ik), in hetzelfde hoofdstuk genoemd. Het is de tegenstelling als van de grommende wolf en de zachtmoedige duif.

De gezindheid van het Lam

Hoe duidelijk is het dan, dat de Heilige Geest alleen op ons zal komen en blijven, wanneer wij willen zijn als het Lam ten opzichte van elke zaak, waar Hij ons van overtuigt! En niets is zo diepgaand en verootmoedigend als te zien op het Lam, zoals Hij voor ons naar Golgotha gaat en waarin ons getoond wordt in hoevele opzichten we niet bereid zijn geweest ons voor Hem als een lam te gedragen. Beschouw Hem een ogenblik als het Lam. Hij was het **eenvoudige Lam**. Een lam is het eenvoudigste van Gods schepselen. Het kan niet voor zichzelf zorgen - het is een en al hulpeloosheid en eenvoud. Jezus ontledigde Zich voor ons en werd het eenvoudige Lam. Hij had geen kracht of wijsheid van Zichzelf, geen middelen om uit de moeilijkheden te komen, neen, Hij was voortdurend afhankelijk van de Vader. "De Zoon kan niets van zichzelf doen, tenzij Hij de Vader iets ziet doen". Maar wij - hoe ingewikkeld maken wij het! Wat al plannen hebben we niet gemaakt om onszelf te helpen of uit de moeilijkheden te redden. Hoe dikwijls hebben

we niet onze toevlucht genomen tot eigen pogingen om te leven als Christen en het werk van God te doen, alsof wijzelf iets waren en vermochten. De Duif moest wegvluchten (althans voorzover het gaat om het bewustzijn van Zijn gezegende tegenwoordigheid), omdat we niet als eenvoudige lammeren wilden zijn.

Gewillig zich te laten scheren

Doch Hij was ook het geschoren Lam, gewillig om afstand te doen van Zijn rechten en van elke menselijke vrijheid, die Hem toekwam, precies zoals een lam van zijn wol wordt ontdaan. Hij verzette zich niet-een lam doet dat nooit. Toen Hij om onzentwil gesmaad werd, schold Hij niet terug. Toen Hij leed, dreigde Hij niet. Hij zei nooit: "Jullie mogen me zo niet behandelen, weten jullie niet dat Ik de Zoon van God ben!" Maar wij - ach hoe vaak waren we niet onwillig om afstand te doen van iets waar we recht op hadden. We waren niet bereid om om Zijntwil afstand te doen van wat ons eigendom was. We stonden er ook op, dat men ons zou respecteren in overeenstemming met onze positie. We verzetten ons en streden voor het onze. De Duif moest van ons wegvluchten omdat we niet als geschoren lammeren wilden zijn, en liet ons zonder vrede, hard en liefdeloos, achter.

Hij zweeg

Voorts was Hij ook het **zwijgende Lam**. Als een schaap dat stom is voor zijn scheerders, zo deed Hij Zijn mond niet open. Hij reageerde niet op de lastertaal der mensen, zo lezen wij. Hij verdedigde zich niet en verklaarde Zich ook niet nader. Maar wij zijn allesbehalve zwijgzaam geweest, wanneer anderen onvriendelijkheden of onwaarheden over ons zeiden. Wij waren toornig en hebben een grote mond opgezet toen we onszelf verdedigden en rechtvaardigden. Wij hebben onszelf verontschuldigd, toen we ronduit ongelijk hadden moeten bekennen. Steeds moest dan de Duif wegvluchten; en Zijn vrede en zegen aan onze harten onthouden omdat wij niet als een zwijgend lam wilden zijn.

Geen wrok

Bovendien was Hij het **vlekkeloze Lam**. Niet alleen zweeg Hij maar er was in Zijn hart niets dan liefde voor degenen, die Hem naar het kruis hadden verwezen. Hij koesterde jegens hen geen toom, wrok of bitterheid. Zelfs toen zij de spijkers door Zijn handen dreven, zei Hij: "Ik vergeef het u", en Hij vroeg aan Zijn Vader het hun ook te vergeven. Hij was bereid het in gedweeheid voor ons te ondergaan. Maar wat een wrok of verbittering is er niet in ons hart geweest, tegenover deze of gene, die ons zoveel minder aandeed, dan men Jezus heeft aangedaan. Iedere reactie liet een smet op ons hart achter en de Duif moest wegvliegen, omdat we niet bereid waren te verdragen en te vergeven om Jezus' wil.

Keer terug, o Duif

Door aldus te handelen en ons zo te openbaren wordt de Heilige Geest (wat de zegen in ons leven betreft), verdreven, en het is alles zonde. Zonde is het enige dat Zijn gemeente in de weg staat om een opwekking te beleven. De allerbelangrijkste vraag voor ons juist nu is deze: "Hoe kan de Duif met Zijn vrede en kracht in ons leven terugkomen?" Het antwoord is weer eenvoudig. "Het Lam van God", want Hij is niet alleen het onschuldige Lam, het geschoren Lam, het zwijgende Lam, en het vlekkeloze Lam, maar voor alles is Hij ook het **plaatsvervangend** Lam.

Voor de Joden was het lam dat aan God werd geofferd altijd een plaatsvervangend lam. De zachtmoedigheid en onderworpenheid van het lam waren slechts ondergeschikt aan zijn voornaamste bestemming, namelijk dat het geslacht werd voor de zonde, en dat het bloed op het altaar werd gesprekend tot verzoening. De nederigheid van de Heer Jezus om ons Lam te worden was nodig opdat Hij op het kruis onze Plaatsvervanger zou kunnen worden die zelf onze zonden in Zijn lichaam op het hout gebracht heeft, teneinde vergeving van zonden en reiniging van alle smetten mogelijk te maken, wanneer wij ons bekeren. Maar waar er bij God geen verleden of toekomst is, maar alles "nu" en buiten invloed van tijd is, bestaat er in zekere zin een tegenwoordig lijden van de Heer Jezus doordat we Hem bedroeven door de verkeerdheden waarvan we ons niet bekeerd hebben. Welk een aanblik Hem nu gewond te zien door deze zonden! Moge de hardheid van onze trotse harten door deze gedachte verbroken worden!

Want slechts wanneer wij deze zonden van ons in het hart van Jezus hebben gezien, zodat we verbroken en bereid zijn om ons er van te bekeren en ze goed te maken, reinigt het bloed van het Lam ons ervan en keert de Duif met zijn vrede en zegen naar ons hart terug.

Hij vernederde zich tot de kribbe,
Ja zelfs tot het kruis en de pijn,
Maar ik ben te trots en onwillig
Om Zijn ned'rige discipel te zijn.

Hij boog voor de wil van de Vader;
Hij wandelde steeds in het Licht;
Mijn keuze is: strijden "niet rusten";
In eigen kracht doen steeds mijn plicht.

Heer, breek mij, ja, reinig en vul mij,
Opdat onverbroken steeds zij
De band van ons beider gemeenschap,
En Gij wordt verheerlijkt in mij.

Een vrome Afrikaanse Christen vertelde eens in een vergadering, dat toen hij de heuvel beklom op weg naar de samenkomst, hij voetstappen achter zich hoorde. Hij keerde zich om en zag een man, die met een zware last op zijn rug de heuvel besteeg. Hij had erg medelijden met hem en sprak hem aan. Toen bemerkte hij, dat er littekens in Zijn handen waren en hij besepte, dat het Jezus was. Hij zei tot Hem: "Heer, draagt Gij de zonden der wereld de heuvel op?" "Neen", zei die Heer Jezus, "niet de zonde van de wereld, maar slechts de uwe!" Toen deze Afrikaan op eenvoudige wijze het visioen vertelde, dat God hem zo juist had gegeven, werden het hart van de aanwezigen en zijn eigen hart verbroken, nu zij hun zonden zagen op het kruis. Ons hart moet ook verbroken worden, en slechts wanneer dat gebeurd is, zullen we bereid gevonden worden alles te doen wat met een waarachtig berouw gepaard gaat, we zullen hetgeen we verkeerd deden, moeten belijden, ook tegenover anderen, het met hen goedmaken en ons met hen verzoenen. Dan, wanneer wij onszelf hebben willen vernederen, zoals de Heer zich vernederde, zal de Duif tot ons terugkeren.

Keer weer, o boodschapper van vree,

O, heil'ge Duif, keer weer!
Ik haat het kwaad, waarom Gij mij
Verlaten moest weleer.

Bestuurd door de Duif

Nog een enkel woord tot slot. De duif is het zinnebeeld van de vrede; en dit wijst erop, dat, wanneer het bloed van Jezus ons gereinigt heeft en we in ootmoed met het Lam wandelen, vrede het bewijs zal zijn van de tegenwoordigheid en volheid van de Geest. Dit moet inderdaad voortdurend de toetssteen van onze levenswandel zijn. "En de vrede van Christus heerse in uw harten". Wanneer de Duif op een of ander ogenblik niet meer ons hart beheerst, indien onze vrede verstoord is, dan kan dat alleen veroorzaakt zijn door de zonde. Op één of andere wijze zijn we van de nederigheid van het Lam afgeweken. We moeten God vragen ons te laten zien, wat het is, er ons direct van bekeren en met onze zonde naar het kruis gaan. Dan zal de Duif weer de plaats in ons hart innemen die haar toekomt en de vrede met God zal ons deel zijn. Op deze wijze zullen we verstaan wat het zeggen wil dat de Geest bij voortdurend in ons woont, hetgeen zelfs voor gevallen mensen mogelijk is, door de onmiddellijke en voortdurende toepassing van het kostbaar bloed van Jezus. Zullen we vanaf heden beginnen ons leven te laten besturen door de Hemelse Duif, de vrede van God, en zullen we Hem toestaan de gehele dag door te beoordelen wat verkeerd is? We zullen dan ondervinden, dat we een weg van voortdurende overtuiging van zonde en veel vernedering bewandelen, maar op deze wijze zullen we werkelijk het Lam van God dienen en we zullen de enige overwinning, die alles waard is, leren kennen: de overwinning op onszelf.

Nieuw leven in het gezin

Duizenden jaren geleden woonden er in de prachtigste tuin die de wereld ooit gekend heeft, een man en een vrouw. Geformeerd naar de gelijkenis van hun Schepper, leefden ze er uitsluitend voor om Hem aan Zijn schepping en aan elkaar te openbaren en Hem zo ieder ogenblik van de dag te verheerlijken. Ootmoedig aanvaardden zij de plaats van schepsel ten opzichte van de Schepper - de plaats van volkomen onderwerping en overgave aan Zijn wil. Omdat hun wil steeds ondergeschikt was aan de Zijne en zij geheel voor Hem en niet voor zichzelf leefden, waren zij ook volkomen aan elkaar onderworpen. Zo heerste er dus in dat eerste gezin in die prachtige tuin volkomen harmonie, vrede, liefde en eenheid, niet alleen met God, maar ook met elkaar.

Toen werd op zekere dag de harmonie verbroken, want de slang, en met hem -de zonde, sloop binnen in dit gezin waarvan God het middelpunt was. En omdat zij nu hun vrede en gemeenschap met God verloren hadden, verloren zij ook de vrede en gemeenschap met elkaar. Niet langer leefden zij voor God - ieder leefde voor zichzelf. Zij waren nu ieder hun eigen god, en daar ze niet langer voor God leefden, leefden ze ook niet meer voor elkaar. In plaats van vrede, harmonie, liefde en eenheid, was er nu tweedracht en haat - met andere woorden, zonde!

Nieuw leven begint in het gezin

Het was in het gezin, dat de zonde het eerst binnenkwam. Het gezin is de plaats waar meer dan misschien ergens anders wordt gezondigd en het is in de eerste plaats nodig, dat er opwekking in het gezin komt. Er is een dringende behoefte aan een opwekking in de kerk - in het land - in de wereld, maar opwekking in de kerk zonder opwekking in het gezin is niets anders dan schijnheiligheid. Het is daar het moeilijkst, het kost het meest, maar het is daar ook het meest nodig te beginnen.

Maar laten we ons, voor we verder gaan, herinneren, wat opwekking werkelijk betekent. Het betekent eenvoudig nieuw leven in harten, waar het

geestelijk leven is weggeëbd - maar niet een nieuw leven van werkzaamheid door eigen pogen of dat uitgaat van onszelf. Het is geen leven vanuit de mens, maar Gods leven, het leven van Jezus, dat ons vervult en doorstroomt. Dat Leven openbaart zich in gemeenschap en eenheid met degenen, met wie wij samenleven - niets tussen ons en God en niets tussen ons en anderen. In het gezin moet dit in de eerste plaats beleefd worden.

Maar hoe anders is de ervaring van zovelen van ons als belijdende Christenen in ons gezin - prikkelbaarheid, humeuren, die wrijving veroorzaken, zelfzucht en wrok, en zelfs, wanneer er geen bepaalde verkeerde dingen tussen ons zijn, is er toch nog niet die volmaakte eenheid en gemeenschap, die het samenleven van christenen behoort te kenmerken. Alles, wat tussen ons en anderen komt, komt tussen ons en God, en schaadt onze gemeenschap met Hem, zodat ons hart niet overvloedt van Goddelijk leven.

Waarom hapert het in onze gezinnen?

Wat is er nu in de grond der zaak niet in orde in onze gezinnen? Wanneer we over gezinnen spreken, bedoelen we de verhouding, die bestaat tussen man en vrouw, ouders en kind, broer en zuster, of tussen alle anderen, die door verschillende omstandigheden worden gedwongen samen te leven.

Het eerst, wat in zovele gezinnen verkeerd is, is dat ze niet werkelijk openhartig tegenover elkaar zijn. Wij leven grotendeels achter gesloten vensters. De anderen kennen ons niet zoals we werkelijk zijn, en we hebben het ook liever niet. Zelfs zij, die het vertrouwelijkst met ons omgaan, weten niet wat er binnenin ons omgaat - onze moeilijkheden, worstelingen, mislukkingen - evenmin van welke dingen de Heer Jezus ons telkens weer moet reinigen. Dit gebrek aan openhartigheid is altijd het gevolg van zonde. Het eerste gevolg van de eerste zonde was dat Adam en Eva zich voor God verborgen in het geboomte van het Paradijs. Zij, die eerder voor God en voor elkander niets te verbergen hadden, verborgen zich toen voor God vanwege de zonde; en indien zij zich verscholen voor God, kunt u er wel zeker van zijn dat zij zich spoedig voor elkander gingen verbergen. Er waren reacties en gedachten in het hart van Adam, die Eva nooit te weten mocht

komen, en soortgelijke dingen waren er ook in Eva's hart. En zo is het sinds die tijd immer geweest. Wanneer wij iets voor God te verbergen hebben, houden wij het ook voor elkaar verborgen. Achter deze muur van terughoudendheid, die als een masker dient, verbergen we ons ware ik. Soms verbergen we ons op een zeer buitengewone wijze door het aannemen van een grappige manier van doen. We zijn er bang voor ernstig te zijn, omdat we niet door anderen te dicht benaderd en in onze ware toestand gezien willen worden; en zodoende spelen wij ons spelletje van voorgewende rondborstigheid. We staan niet oprecht tegenover elkaar en daar niemand gemeenschap kan hebben met iemand die niet oprecht is kan er ook geen eenheid en intieme gemeenschap zijn in het gezin. De Bijbel noemt dit "in duisternis wandelen" - want alles, wat verbergt, is duisternis.

Gebrek aan liefde

Het tweede, dat niet in orde is in onze gezinnen, is het te kort schieten in werkelijke liefde voor elkaar. "Maar", zal iemand zeggen, "dat zou men van ons gezin nooit kunnen zeggen, want niemand zou een ander meer kunnen liefhebben, dan mijn man en ik elkaar!" Maar wacht eens even! Het hangt er maar van af, wat u onder liefde verstaat. Liefde is niet slechts een sentimenteel gevoel, noch zelfs vurige hartstocht. Het beroemde gedeelte van 1 Korinthe 13 zegt ons, wat echte liefde is, en wanneer we dat tot onze maatstaf nemen, zullen we misschien tot de ontdekking komen, dat we elkaar nauwelijks liefhebben en dat ons gedrag op het tegenovergestelde wijst en dat is haat! Laten we eens enkele van de dingen, die in bovengenoemd gedeelte met liefde in verband worden gebracht, bezien:

"De liefde is lankmoedig (geduldig) en vriendelijk,
De liefde praat niet (beroemt zich niet), is niet opgeblazen.
De liefde kwetst niemands gevoel, is niet zelfzuchtig, wordt niet verbitterd,
koestert geen verkeerde gedachten over een ander".

Kunnen onze gezinnen in dit opzicht de proef doorstaan? Wij handelen zo vaak juist andersom.

Wij zijn vaak ongeduldig tegenover elkaar en de wijze waarop wij reageren is soms zelfs onvriendelijk.

Hoeveel jaloersheid kan er soms zijn in een gezin: man en vrouw jaloers op elkanders gaven of geestelijke groei, ouders op hun kinderen, broers en zusters met een bittere afgunst jegens elkaar vervuld. En hoe staat het met “een ander niet kwetsen”, d.w.z. de vriendelijkheid? Vriendelijkheid is niets anders dan liefde in kleine dingen, maar daarin struikelen we juist zo vaak. We denken, dat we thuis maar “raak” kunnen doen.

En wat zijn we niet vaak opgeblazen, dat wil zeggen verwaand! Verwaandheid komt op allerlei manieren aan het licht! We denken, dat wij het het beste weten, we willen onze zin doordrijven en we vitten of spelen de baas over een ander; en vitten en de baas spelen brengt ons er toe, dat we de ander licht minachten. Juist onze houding van superioriteit plaatst ons boven hem. En wanneer wij dan iemand in de grond van ons hart minachten, geven we hem overal de schuld van en toch denken we, dat we liefhebben.

En hoe staat het met “niet het onze zoeken”? Vele malen per dag stellen we onze verlangens en belangen boven die van anderen!

En wat worden we gemakkelijk “verbitterd”? Wat worden we snel geprikkeld door iets dat we in een ander zien. Wat laten we het niet vaak toe dat er een onvriendelijke gedachte, een wrevelig gevoel in ons opkomt vanwege iets, dat een ander gedaan of nagelaten heeft! En toch zeggen we maar, dat er geen tekort aan liefde is in ons gezin. Deze dingen komen dagelijks voor, zonder dat we ze van betekenis achten. Ze zijn alle het tegenovergestelde van liefde, en het tegenovergestelde van liefde is haat. Ongeduld is haat, jaloersheid is haat, verwaandheid en eigenzinnigheid zijn haat, en zelfzucht, prikkelbaarheid en wrok zijn dat ook! En haat is zonde. “Wie zegt dat hij in het licht is en zijn broeder haat, die is in de duisternis tot nu toe”. Wat al spanning, verwijdering en tweedracht worden er niet door veroorzaakt, en de gemeenschap met God en met de ander wordt er onmogelijk door.

De enige uitweg

Nu is het de vraag of ik nieuw leven, opwekking, in mijn huis wens. Ik moet mijn hart hierin voor een ernstige beslissing plaatsen. Ben ik van plan in deze toestand verder te gaan, of hunker ik werkelijk naar nieuw leven, Zijn leven

in mijn gezin? Want alleen als dit mijn ernstige wens is zal ik er ook de nodige stappen voor willen doen. De eerste stap is zonde zonde te noemen - (de zonde van mijzelf, niet die van een ander) en er mee naar het kruis te gaan en te vertrouwen, dat de Heer Jezus mij er onmiddellijk van reinigt.

Wanneer wij het hoofd buigen bij het kruis, stroomt Zijn zichzelf vergetende liefde voor anderen, Zijn lankmoedigheid en verdraagzaamheid ons hart binnen. Het kostbaar bloed reinigt ons van liefdeloosheid en kwaadwilligheid en de Heilige Geest vervult ons met de gezindheid van Jezus. 1 Korinthe 13 is niets minder dan de gezindheid van Jezus, en het is alles ons deel, want indien Hijzelf de onze is, is Zijn gezindheid de onze. Wij mogen ons naar het kruis begeven, telkens als het eerste begin van zonde en liefdeloosheid binnensluipt, want de reinigende bron van het bloed is altijd voor ons beschikbaar.

Dit alles zal ons er zeer beslist toe brengen de weg van het kruis in ons gezin te bewandelen! Telkens weer zullen we een geval tegenkomen waarbij wij onze rechten moeten opgeven, zoals Jezus de Zijne opgaf voor ons. We moeten leren inzien, dat hetgene in ons, dat zo scherp reageert op de zelfzucht en trots van anderen, niets anders is dan onze eigen zelfzucht en trots die wij niet willen prijsgeven. We zullen het doen en laten van anderen moeten aanvaarden als Gods wil voor ons en deemoedig het hoofd moeten buigen voor alles wat God over ons beschikt. Dat betekent niet, dat we de zelfzucht van anderen moeten aanvaarden als Gods wil voor **hen** - volstrekt niet - maar alleen als Gods wil voor **ons**. Wat die ander betreft zal God ons vermoedelijk willen gebruiken - indien wij verbroken zijn om hem te helpen, opdat hij ziet wat eraan mankeert. Zeker zullen we als ouders onze kinderen vaak met vaste hand moeten terechtwijzen. We mogen ons daarbij echter nooit door zelfzuchtige beweegredenen laten leiden, maar alleen door liefde jegens anderen en met het ernstige verlangen dat het mag dienen tot hun welzijn. Ons eigen gemak en onze eigen rechten moeten we steeds opgeven. Alleen dan zal de liefde van de Heer Jezus ons kunnen vervullen en door ons tot uitdrukking komen.

Wanneer wij op Golgotha verbroken zijn, moeten we bereid zijn met de anderen alles in orde te maken - soms zelfs met de kinderen. En dat is vaak de toetssteen van onze verbrokenheid. Hardheid zegt: "Het is **uw** schuld!" Maar verbrokenheid zegt: "Het is **mijn** schuld!" Wat een andere sfeer zal er

in onze huizen gaan heersen, als ze ons dat horen zeggen! Laten we ons herinneren, dat er bij het kruis slechts voor één tegelijk plaats is. We kunnen niet zeggen: "Ik had ongelijk, maar u ook; u moet evengoed komen!" Neen u moet alleen gaan en zeggen: "Ik heb ongelijk". God zal door middel van uw verbrokenheid meer in de ander werken dan door iets, wat u zou kunnen doen of zeggen. Het kan echter zijn dat we moeten wachten - misschien zelfs lang. Maar dit moest voor ons alleen maar een reden zijn om des te volkomener te verstaan wat God zelf gevoelt, want zoals iemand eens heeft gezegd: "Ook Hij heeft lang moeten wachten sinds Hij negentienhonderd jaar geleden het grote plan opvatte om de mensen weer op de juiste plaats te brengen, hoewel er van Zijn kant niets verkeerd was". Maar God zal ons gebed zeker verhoren en de ander ook aan de voet van het kruis brengen. Daar zullen wij één zijn, daar zal de muur die ons scheidt afgebroken worden, daar zullen we in het licht kunnen wandelen, in ware oprechtheid tegenover Jezus en elkaar, elkander vurig liefhebben uit een rein hart. De zonde is bijna het enige, dat we met iedereen gemeen hebben, en daarom kunnen we alleen één zijn aan de voeten van Jezus, waar we van de zonde gereinigd worden. Werkelijke eenheid roept ons het beeld voor de geest van twee of meer zondaren, verenigd op Golgotha.

De splinter en de balk

Die vriend van ons heeft iets in zijn oog gekregen! Hoewel het maar heel klein is - Jezus noemde het een splinter - is het toch zeer pijnlijk, en hij is hulpeloos tot deze verwijderd is. Het past ons zeker als vriend, alles te doen wat we kunnen, om de splinter te verwijderen, en wat is hij ons dankbaar, als we daarin geslaagd zijn! Wij moesten hem evenzeer dankbaar zijn, wanneer hij ons dezelfde dienst bewees.

In dit licht gezien is het wel duidelijk, dat de werkelijke bedoeling van het bekende gedeelte van Matt. 7:3-5 over de balk en de splinter niet is ons te verbieden om te trachten het verkeerde in een ander weg te doen, maar veeleer het omgekeerde. Er wordt ons op het hart gedrukt, dat we elkaar, ten koste van alles, deze dienst zouden bewijzen. Wel wordt er in de eerste plaats met klem op gewezen dat de zucht om als zedenmeester op te treden bij ons moet worden veroordeeld, maar wanneer dit is gebeurd, eindigt het gedeelte met de woorden: "Dan zult gij helder zien om de splinter uit het oog van uw broeder te verwijderen". Volgens het Nieuwe Testament is het de bedoeling, dat de ander ons zo ter harte gaat, dat we bereid zijn alles te doen, wat in ons vermogen is, om de splinter, die zijn uitzicht belemmert en zijn zegen verhindert, uit zijn oog te verwijderen. Ons wordt gezegd elkander te "waarschuwen", te "vermanen", "de voeten te wassen" en op elkander acht te geven tot aanvuring van "liefde en goede werken". De liefde van Jezus, in ons uitgestort, zal ons doen verlangen onze broeder in dit opzicht behulpzaam te zijn.

Welk een zegen kan het niet afwerpen voor vele anderen, doordat wij bereid zijn, als door God geleid, op nederige wijze iemand met klem te vermanen. Een eenvoudig Zwitser, Nicolaas van Bazel geheten, lid van het "Genootschap van de Vrienden van God", ging over de bergen naar Straatsburg en trad de kerk van Dr. Tauler, de populaire prediker in die stad, binnen. Toen zei Nicolaas: "Dr. Tauler, voor u uw grootste werk voor God, de wereld, en deze stad kunt verrichten, moet ge sterven ten opzichte van uzelf, uw gaven, uw populariteit, ja zelfs ten opzichte van uw eigen goedheid, en wanneer u dan de volle betekenis van het kruis hebt leren

verstaan, zult u voor God en mensen nieuwe kracht hebben opgedaan". Deze aansporing van een onbekend christen bracht verandering in het leven van Dr. Tauler en hij leerde inderdaad te sterven en werd één van de grote instrumenten in Gods hand, die de weg baanden voor Luther en de Hervorming. In bovenstaand gedeelte zegt de Heer Jezus ons, hoe we elkaar deze dienst kunnen bewijzen.

Wat wordt er met de balk bedoeld?

In de eerste plaats zegt de Heer Jezus ons, dat het maar al te goed mogelijk is, dat we proberen een splintertje, een klein deeltje zaagsel uit het oog van een ander te verwijderen, terwijl er een balk, een lang stuk hout zich in ons eigen oog bevindt. Wanneer dat het geval is, hebben we geen schijn van kans om de splinter bij de ander te verwijderen, omdat wijzelf niet goed kunnen zien, en is het in ieder geval louter huichelarij om het te proberen. Nu weten wij allen wel wat de Heer Jezus bedoelde met de splinter in het oog van iemand anders. Het is het een of ander gebrek dat we menen in hem te kunnen opmerken; het kan iets zijn, dat hij tegen ons misdaan heeft, of een zekere houding, die hij tegenover ons aanneemt. Maar wat bedoelde de Heer Jezus met de balk in ons oog?

Ik denk dat het er op wijst, dat de balk in ons oog eenvoudig onze liefdeloze wijze van reageren is op de splinter van de ander. Ongetwijfeld is er iets verkeerd in de ander. Maar onze reactie op dat verkeerde is ook verkeerd! Zijn splinter heeft in ons wrok, koelheid, kritiek, verbittering, kwaadspreken of kwaadwilligheid gewekt - en dat zijn alle verschillende vormen van het kwaad dat er aan ten grondslag ligt: liefdeloosheid. En dat, zegt de Heer Jezus, is veel erger dan het kleine gebrek, dat er aanleiding toe gaf. In het hier gebruikte beeld houdt de Heer Jezus ons voor, dat ons liefdeloos reageren op de fout van de ander zich verhouden als een grote balk en een splintertje. Telkens wanneer wij met de vinger naar iemand wijzen en zeggen: "uw schuld", wijzen de drie andere vingers terug naar onszelf. Moge God zich over ons ontfermen vanwege de vele malen, dat het zo met ons gesteld was en wij op schijnheilige wijze probeerden ons met de fouten van een ander te bemoeien, terwijl God zag, dat het er in ons eigen hart nog veel erger uit zag.

Maar laten we nu niet denken, dat een balk noodzakelijk een heftige reactie van onze kant moet zijn. Het eerste begin van wrok is een balk alsook de eerste inblazing van een onvriendelijke gedachte of de eerste zweem van liefdeloze kritiek. Waar dat zo is, zien wij alles verdraaid en zullen we onze broeder nooit zien, zoals hij werkelijk is, namelijk dat God hem liefheeft. Indien we met zulke gedachten in ons hart met onze broeder spreken, zal dat hem er alleen maar toe brengen dezelfde starre houding tegenover ons aan te nemen, want wat betreft menselijke verhoudingen onderling geldt de wet, dat we “gemeten zullen worden met de maat, waarmee wij meten”.

Ga ermee naar Golgotha

Neen! “Doe eerst de balk uit uw eigen oog weg”. Dat is het eerste, wat wij moeten doen. We moeten inzien dat onze liefdeloze reactie tegenover de ander zonde is. We moeten ermee op de knieën naar Golgotha -gaan, daar op Jezus zien en er enigszins een begrip van krijgen, wat die zonde Hem kostte. Aan Zijn voeten moeten we ons berouw tonen en bij vernieuwing verbroken worden en de Heer Jezus vragen het in Zijn kostbaar bloed te reinigen en ons te vervullen met Zijn liefde jegens onze broeder - en Hij wil en zal dat doen, indien we ons op Zijn belofte beroepen. Dan zullen we waarschijnlijk berouwvol naar de ander moeten gaan, hem vertellen van de zonde, die in ons hart aanwezig was en wat het bloed daar tot stand heeft gebracht, en ook hem om vergeving vragen. Heel vaak zullen buitenstaanders - en soms ons eigen hart - ons vertellen, dat de zonde, die we belijden, bij lange na niet zo erg is als het verkeerde in de ander, dat hij nog niet belijdt. Maar we zijn bij het kruis geweest en leren nu te leven in de schaduw van het kruis; we hebben onze zonde daar gezien en kunnen deze niet langer met de zonde van een ander vergelijken. Eerst als we deze eenvoudige stappen op de weg tot het berouw hebben gedaan, kunnen we helder genoeg zien om de splinter uit het oog van de ander te verwijderen, want de balk uit ons eigen oog is dan verdwenen. Op dat ogenblik zal God ons licht schenken, met betrekking tot hetgeen iemand anders nodig heeft, een licht dat hij noch wij eerder op die manier hebben gehad. Wij kunnen dan zien, dat de splinter, waarvan wij ons te voren zo zeer bewust waren, er eigenlijk niet was - het was slechts de weerspiegeling van ‘t een of ander dat

bij onszelf werd gevonden. Aan de andere kant zullen wellicht dingen van ondergeschikt belang, waarvan hij zich nauwelijks bewust was, voor ons duidelijk zijn geworden. En naarmate God ons leidt, zullen we hem met liefde en in een geest van nederigheid tegemoet treden, zodat hij ze ook mag zien en ermee mag gaan naar de Fontein die van zonde reinigt en waar hij ervan wordt bevrijd. Hij zal nu meer dan ooit bereid zijn dit van ons aan te nemen - ja, wanneer hij nederig is, zal hij ons ook dankbaar zijn, want nu weet hij, dat wij geen zelfzuchtige beweegredenen in ons hart koesteren, maar slechts liefde en bezorgdheid voor hem. Indien God ons er toe leidt een ander ter verantwoording te roepen, laat dan geen vrees ons weerhouden. Laten we echter niet redetwisten of te veel aandringen. Laten we slechts zeggen, wat God ons heeft gezegd, en het daarbij laten. Het is het werk van God en niet van ons om het de ander te laten zien. Het duurt een tijd, voor we geneigd zijn "het trotse, hardnekkige ik" te buigen. Wanneer wij op onze beurt worden aangesproken, moeten we ons niet verdedigen of onze handelwijze verklaren. Laten we het zwijgend aanvaarden en de ander danken; en dan er mee naar God gaan om het Hem te vragen. Indien hij gelijk had, laten we dan nederig genoeg zijn om het hem te gaan vertellen en samen God te prijzen. Het lijkt geen twijfel, dat we elkaar heel hard nodig hebben. Er zijn donkere plekken in ons aller leven, die wij nooit zullen zien, tenzij we bereid zijn toe te laten, dat God daar een ander voor gebruikt.

Bent U bereid een slaaf te zijn?

Niets blijkt duidelijker uit het Nieuwe Testament dan dat de Heer Jezus van ons verwacht, dat we de lage plaats van dienstknechten innemen. Dit is niet maar een bijkomstige verplichting, die we al of niet op ons kunnen nemen naardat het ons belieft. Het is juist de kern van die nieuwe betrekking, waarin de discipel moet staan tegenover God en zijn medemensen, indien hij gemeenschap met Christus en een zekere mate van heiligheid in zijn leven wil ervaren. Wanneer we begrijpen, dat om werkelijk dienstknechten te zijn, we ons moeten vernederen en van onszelf moeten ontdoen, dan wordt het duidelijk, dat alleen zij die onder de schaduw van het kruis willen leven, deze plaats zullen innemen. Ons voorbeeld zal dan steeds de nederigheid en de verbrokenheid van de Heer Jezus moeten zijn.

Nu wij dit onderwerp en de persoonlijke toepassing ervan tot in de kleinste dingen van ons leven benaderen, moeten we eerst drie dingen daaraan vooraf laten gaan om ons de nederige plaats, die Hij wenst, dat wij zullen innemen, te helpen verstaan.

In het Oude Testament worden twee soorten dienstknechten genoemd: de huurlingen, dat zijn zij die voor loon werken en bepaalde rechten hebben, en de slaven, die geen rechten hebben, geen loon ontvangen en zich op niemand kunnen beroepen. Het was aan de Hebreëën nooit geoorloofd uit hun eigen volksgenoten slaven te .maken. Alleen uit de heidenen mochten zij slaven nemen. Komen wij echter aan het Nieuwe Testament, dan zien wij, dat in het Grieks het woord voor 'dienstknecht van de Heer Jezus' niet is "gehuurde knecht", maar "slaaf", waarmee bedoeld wordt, dat onze plaats van dien aard is, dat we geen rechten hebben en ons op niemand kunnen beroepen, maar het onvoorwaardelijk eigendom zijn van onze Meester en dat Hij met ons kan handelen en over ons beschikken, zoals Hij wenst.

Verder zullen we nog duidelijker zien wat onze plaats is, wanneer we begrijpen, dat we de slaven behoren te zijn van Hem, die zelf slaaf wilde zijn. Niets laat ons duidelijker zien tot welk een diepte de Heer Jezus - wiens slaven wij behoren te zijn - Zich heeft vernederd, dan dat gedeelte waarin we

lezen dat Hij, hoewel in de gestalte Gods zijnde, het Gode gelijk zijn niet als een roof heeft geacht, maar zichzelf heeft ontledigd en de gestalte van een slaaf heeft aangenomen, zonder rechten, en bereid om behandeld te worden naardat de wil des Vaders en de boosheid van de mensen over Hem besloten, als Hij daardoor slechts de mensen zou kunnen dienen en tot God terugbrengen. (Phil. 2:6, 7). En u en ik behoren slaven te zijn van Hem, die een slaaf was en dat nog altijd is, wiens gezindheid altijd bestaat in nederigheid en die zich steeds nederbuigt om Zijn schepselen te dienen. Wat is onze ware plaats dan toch uiterst gering! Hoe duidelijk zien we hier, wat het betekent geregeerd te worden door de Heer Jezus.

Dit brengt ons nog een stap verder. Dat wij slaven zijn van de Heer Jezus, moet daarin tot uitdrukking komen, dat wij ook slaven zijn van onze medemens. Paulus zegt: “Wij prediken niet onszelf, maar Christus Jezus, als Heer, en onszelf als uw slaven om Jezus’ wil”. Onze nederige plaats ten opzichte van de Heer wordt door Hem beoordeeld naar de lage plaats, die wij met betrekking tot anderen innemen. Zijn wij niet bereid om anderen te dienen en een houding van nederigheid te tonen, wat het ook kost, dan beschouwt Hij dat alsof we niet bereid zijn Hem te dienen, en daardoor stellen we onszelf buiten de gemeenschap met Hem.

We kunnen dit alles nu veel meer persoonlijk toepassen op ons eigen leven. Enige tijd geleden sprak God tot mij door Lukas 17:7-10: “Wie van u zal tot zijn slaaf, die voor hem ploegt of het vee hoedt, als hij van het land thuiskomt, zeggen: “Kom terstond hier aan tafel zitten?” Zal hij niet veeleer tot hem zeggen: Maak mijn maaltijd gereed, schort uw kleren op en bedien mij, tot ik klaar ben met eten en drinken, en daarna kunt gij eten en drinken? Zal hij de slaaf soms danken, omdat hij deed, wat hem bevolen was? Zo moet ook gij, nadat gij alles gedaan hebt, wat u bevolen is, zeggen: wij zijn onnutte slaven; wij hebben slechts gedaan, wat wij moesten doen.

Hier vinden we vijf kenmerken van de slaaf. **In de eerste plaats dat hij er gaarne in moet toestemmen, dat hem het één na het ander wordt opgedragen zonder hem de gelegenheid te geven zich ook maar een ogenblik te bedenken.** Na een dag van zware arbeid op de akker, moest de slaaf uit de gelijkenis dadelijk het avondeten voor zijn meester bereiden en bovendien hem bedienen - en dat alles alvorens hijzelf iets mocht nuttigen.

Hij deed het eenvoudig zonder iets anders te verwachten. Hoe weinig zijn wij hiertoe geneigd! Wat komt er spoedig ontevredenheid en bitterheid in ons hart, wanneer men iets dergelijks van ons verwacht. Maar zodra wij beginnen te mopperen, doen we alsof we ergens recht op hadden, en een slaaf heeft in 't geheel geen rechten!

Ten tweede moet hij geen dank willen verwachten. Hoe vaak dienen we anderen, terwijl we in ons hart medelijden met onszelf hebben, en onszelf beklagen, omdat men onze dienst beschouwt als iets vanzelfsprekends, zonder ons ervoor te bedanken. Maar een slaaf moet hiermee genoeg willen nemen. Gehuurde knechten kunnen nog wel iets verwachten, maar slaven niet.

En ten derde moet hij, na dit alles gedaan te hebben de ander niet beschuldigen van zelfzucht. Toen ik dit gedeelte las, vond ik dat de meester nogal zelfzuchtig en onattent was. Maar van de kant van de slaaf lezen we niets van zo'n beschuldiging. Het is zijn werk om de belangen van zijn meester te behartigen zonder hem van zelfzucht of wat dan ook te beschuldigen. Maar wij? Wij kunnen het wellicht over onze kant laten gaan als anderen te veel van ons vergen en willen er desnoods genoeg mee nemen dat men ons niet bedankt voor hetgeen we doen. Maar tegelijkertijd beschuldigen we de ander in ons hart toch van zelfzucht! Maar dit is niet de houding van een slaaf.

We moeten echter nog een vierde stap doen. Wanneer wij dit alles gedaan hebben, is er geen reden voor trots of zelfingenomenheid, maar **we moeten erkennen, dat we onnutte dienstknechten zijn**, dat wil zeggen dat we in onszelf van geen werkelijk nut kunnen zijn voor God of mensen. We moeten steeds weer belijden, dat "in mij (dat is in mijn vlees), geen goed woont", dat wanneer wij zo gehandeld hebben, wij - met ons van nature trots en weerspanning hart - geen dank verdienen, maar dat alleen de Heer Jezus, die in ons woont en ons daartoe heeft bereid gemaakt, dank toekomt.

Bij de vijfde en laatste stap blijft er van ons eigen ik helemaal niets meer over - **de erkenning van het feit, dat we bij hetgeen wij in ootmoed en nederigheid hebben verricht en verdragen niets meer dan onze plicht was.** God heeft de mens in de eerste plaats hiertoe geschapen, dat hij Gods slaaf

zou zijn. De zonde van de mens heeft slechts hierin bestaan, dat hij weigerde de slaaf van God te zijn. Derhalve kan zijn herstel hem slechts terugbrengen in zijn positie van slaaf. Een mens kan het zich dus helemaal niet als iets bijzonder verdienstelijks aanrekenen, wanneer hij er in toestemt die plaats in te nemen, want juist daartoe werd hij geschapen en verlost.

Dit is dus de weg van het kruis. Het is de weg, die Gods nederige Slaaf eerst voor ons heeft betreden, en zouden wij - die op onze beurt weer slaven zijn van die Slaaf - die weg dan niet betreden? Schijnt deze weg naar beneden ons moeilijk en onaanlokkelijk toe? Wees ervan verzekerd, dat het de enige weg naar boven is. Het was de weg, waarlangs de Heer Jezus de troon bereikte, en het is evenzeer voor ons de weg, waarlangs wij de plaats kunnen bereiken waar we vrucht kunnen dragen en geestelijke kracht opdoen. Zij, die dit pad betreden, zijn stralende, gelukkige mensen, overvloeiende van het leven van hun Heer. Zij hebben ervaren, dat het "wie zichzelf vernedert, zal verhoogd worden" even waar is voor hen als voor hun Heer. Terwijl voorheen de nederigheid een onwelkome indringster was, die slechts bij bepaalde gelegenheden geduld moest worden, is zij nu de trouwe metgezellin van hun ziel geworden, met wie zij voor altijd verbonden zijn. Wanneer duisternis en onrust hun ziel binnenkomen, is het alleen omdat zij in een of ander opzicht niet bereid waren met haar het pad van deemoed en verbrokenheid te bewandelen. Maar zij is steeds bereid hen weer welkom te heten in haar gezelschap, wanneer zij haar aangezicht met berouw zoeken. Dit brengt ons tot de allerbelangrijkste zaak van het berouw. Overvloediger leven zal niet ons deel worden als we ons alleen maar voornemen voortaan nederiger te zijn. In onze handel en wandel zijn er dingen geweest waarin we bleven volharden (omdat we niet geneigd waren te erkennen dat we verkeerd deden) en waarover wij eerst berouw moeten hebben. De Heer Jezus heeft niet alleen de gestalte van een slaaf aangenomen om ons een voorbeeld te geven, maar opdat Hij juist voor deze zonden aan het kruis zou kunnen sterven en in Zijn kostbaar bloed een bron zou openen, waarin wij van al die zonden zouden kunnen worden gereinigd. Maar dat bloed kan niet aangewend worden tegen de zonden van ons trotse hart, voordat we in berouw verbroken zijn over wat reeds gebeurd is en over wat we reeds zijn. Dat zal betekenen, dat wij Gods licht laten doordringen tot in elke plaats van ons hart en tot al onze onderlinge verhoudingen. Het zal betekenen, dat we

zullen moeten inzien, dat de zonden van hoogmoed (die God ons zal laten zien) het voor Jezus noodzakelijk maakten de hemel te verlaten en aan het kruis te sterven, opdat deze vergeven zouden kunnen worden. Het zal inhouden, dat we niet alleen Hem, maar ook anderen om vergeving vragen. En dat zal een ware vernedering zijn. Maar wanneer wij ons bukken om door de deur der verbrokenen te gaan, zullen we ons hoofd opheffen in het licht en de heerlijkheid van de verheven baan der heiligheid en nederigheid.

De kracht van het bloed van het Lam

De boodschap van en de oproep tot opwekking, die zich in onze dagen tot velen onzer richt, is ondanks haar buitengewone eenvoud zeer diepgaand. Het betekent eenvoudig, dat slechts één ding ter wereld de christen kan verhinderen in gemeenschap met God te wandelen en met de Heilige Geest vervuld te zijn - en dat is zonde in de één of andere vorm. Doch er is ook maar één ding ter wereld, dat hem kan reinigen van zonde, met al de vrijheid en de overwinning, die daarin opgesloten liggen, en dat is de kracht van het bloed van de Heer Jezus. Het is echter van het hoogste belang, dat wij zullen begrijpen, waaraan het bloed van Christus zijn kracht bij God ten behoeve van de mens ontleent, want eerst dan zullen we verstaan wat de voorwaarden zijn ten einde de volle kracht ervan in ons leven te ervaren.

Hoevele dingen die we mochten verwerven en hoevele zegeningen die de mens geniet kent de Schrift niet toe aan de kracht van het bloed van de Heer Jezus! Door de kracht van Zijn bloed is er tussen God en de mens vrede tot stand gebracht (Col. 1:20). Door de kracht van het bloed is er vergeving van zonde en eeuwig leven voor allen, die in de Heer Jezus hun vertrouwen stellen (Col. 1:14, Joh. 6:54). Door de kracht van Zijn bloed is de Satan overwonnen (Openb. 12: 11). Door de kracht van Zijn bloed worden wij voortdurend van alle zonde gereinigd (1 Joh. 1:7). Door de kracht van Zijn bloed kunnen we bevrijd worden van de tirannie van een kwaad geweten om de levende God te dienen (Heb. 9:14). Door de oneindige kracht ervan bij God hebben de onwaardigsten vrijmoedigheid om het Heilige der heiligen van Gods tegenwoordigheid binnen te treden en er voortdurend te verkeren (Heb. 10:19). We mogen ons wel afvragen, waaraan het bloed zijn kracht ontleent!

Aan deze vraag moeten we een andere verbinden: hoe kunnen we de volle kracht er van in ons leven ervaren? Maar al te vaak oefent dat kostbaar bloed niet zijn reinigende, vredegevende, levengevende kracht in ons hart uit en maar al te vaak verkeren we niet de gehele dag in Gods tegenwoordigheid en gemeenschap.

Vanwaar de kracht van het bloed?

Het antwoord op de eerste vraag doet ons denken aan hetgeen we lezen in het boek Openbaring, waar over het bloed van Christus wordt gesproken met de tere uitdrukking: “het bloed van het Lam” (Openb. 7:14). Niet het bloed van de Strijder, maar het bloed van **het Lam!** Met andere woorden: het bloed ontleent zijn kracht bij God ten behoeve van de mens aan de gezindheid van Hem, die het vergoot, en waarvan het de verhevenste uitdrukking is. De benaming “het Lam”, die in de Schrift zo vaak aan de Heer Jezus gegeven wordt, heeft in de allereerste plaats betrekking op Zijn werk als zijnde het offer voor onze zonde. Wanneer een Israëliet die gezondigd had, weer in de juiste verhouding tot God wilde komen, moest het bloed van een lam (of soms van een geit) vergoten en op het altaar gesprenkeld worden. Jezus is - de Goddelijke vervulling van al die lammeren, die geofferd werden - het Lam Gods, dat de zonde der wereld wegneemt (Joh. 1:29). Maar de benaming Lam heeft een diepere betekenis. Het geeft Zijn karakter weer. Hij is het Lam in Zijn zachtmoedigheid en nederigheid van hart (Match. 11:29), in Zijn tederheid en overgave en omdat Hij voortdurend Zijn wil aan die van de Vader onderwierp (Joh. 6:38), ten behoeve van het welzijn en behoud van de mensen. Ieder ander zou tegenstand hebben geboden en zich verzet hebben tegen de behandeling, die men Hem aandeed. Maar Hij deed dit uit gehoorzaamheid aan de Vader en uit liefde tot ons (Phil. 2:8). Men heeft aan Hem gedaan al wat men wilde en terwille van ons liet Hij het altijd toe. Toen Hij gescholden werd, schold Hij niet weder. Toen Hij leed, dreigde Hij niet. Geen opkomen voor Zijn rechten, geen terugslaan, geen wrok, geen klagen. Hoe geheel anders is dat bij ons! Toen de wil van de Vader en de boosheid der mensen heenwezen naar het donkere Golgotha, boog Hij als het Lam in zachtmoedigheid het hoofd, bereid om ook dat te aanvaarden. Jesaja zag Hem als het Lam, toen hij profeteerde: “als een lam werd hij ter slachting geleid en als een schaap dat stom is voor zijn scheerders, zo deed Hij zijn mond niet open” (Jes. 53:7). Hij zou nooit zijn gegeseld, gehoond en bespuwd, Hij zou nooit hebben toegelaten dat men Hem het haar uittrok, Hij zou nooit die laatste afmattende gang naar de heuvel Golgotha hebben gedaan, waar Hij aan het kruis werd genageld, waar Zijn zijde werd doorstoken en waar Zijn bloed vloeide. Niets van dat alles zou

ooit hebben plaats gevonden, als Hij niet het Lam was geweest. En dat alles om de prijs van mijn zonde te betalen! Zo zien we dan, dat Hij niet slechts het Lam is, omdat Hij aan het kruis stierf, maar dat Hij stierf aan het kruis, omdat Hij het Lam is.

Laten we het bloed ook steeds vanuit dit oogpunt beschouwen. Laat iedere keer als er sprake is van het bloed, dit ons aan de nederigheid en zelfovergave van het Lam herinneren, want juist dit verleent aan het bloed zijn wonderbare kracht voor God. Hebreëën 9:14 brengt het bloed van Christus eens en vooral in verband met de offerande van Zichzelf: "hoeveel te meer zal het bloed van Christus, die door de eeuwige Geest Zichzelf als een smetteloos offer aan God gebracht heeft. . . ". Want dit feit verleent aan het bloed zijn Goddelijke kracht ten behoeve van de mens. Wat God in de eerste plaats van de mens verwacht is, dat hij het beeld van het Lam vertoont door nederig te zijn en zijn wil te onderwerpen aan Gods wil. God schiep de eerste mens opdat dit alles duidelijk tot uiting zou komen. De eerste zonde bestond daarin dat hij weigerde deze weg te gaan (en dat is sindsdien altijd de kern van de zonde geweest). Jezus kwam opdat deze gezindheid op aarde weer zou gezien worden. En omdat de Vader dit in Hem zag, kon Hij zeggen: "Deze is Mijn geliefde Zoon, in Wien Ik al Mijn welbehagen gevonden heb". Omdat Hij door het vergieten van Zijn bloed deze gezindheid op zulk een verheven wijze uitdrukte, is het zo kostbaar in Gods oog en zo algenoegzaam voor de zondige mens.

De tweede vraag

We komen nu tot de tweede vraag - hoe kunnen we de volle kracht ervan in ons leven ervaren? Ons hart geeft ons daar vast en zeker een antwoord op, wanneer wij zien op het Lam, dat voor ons Zijn hoofd boog op Golgotha: slechts door dezelfde gezindheid te willen bezitten, waardoor Hij werd geleid, en door, evenals Hij, ons Hoofd te buigen. Zoals de gezindheid van het Lam aan het bloed zijn kracht verleent, zo zullen wij ook alleen deze kracht in ons leven kennen, wanneer wij deel willen hebben aan de gezindheid van het Lam. En dit is mogelijk voor ons, omdat door Zijn dood ook Zijn gezindheid de onze wordt (Phil. 2:5, 1 Cor. 2:16). De vruchten des Geestes, zoals die worden opgesomd in Galaten 5: liefde, blijdschap, vrede,

lankmoedigheid, goedertierenheid, goedheid, geloof, zachtmoedigheid, zelfbeheersing - zijn toch niets anders dan een uitdrukking van de gezindheid van de Heer Jezus als het Lam waarmee de Heilige Geest ons wil vervullen. Laten we nooit vergeten, dat de Heer Jezus nog steeds het Lam is, hoewel Hij thans verheven is (het boek der Openbaring spreekt hiervan) en Hij wenst dat Zijn beeld gezien wordt in ons.

Willen wij?

Maar zijn we hiertoe bereid? Het harde, onbuigzame ik, dat voor zichzelf opkomt en zich verzet tegen anderen, moet verbroken worden, wil de gezindheid van het Lam ook de onze zijn en het kostbare bloed met zijn reinigende kracht ons bereiken. We kunnen lange tijd bidden om van de een of andere zonde gereinigd te worden en dat de vrede voor ons hart weer ons deel mag worden, maar tenzij we willen verbroken worden ten opzichte van een bepaalde zaak en we zo nederig willen zijn als het Lam, zal er niets gebeuren. Welke zonde wij ook begaan, ze is het gevolg van het harde onverbroken ik, dat een trotse houding aanneemt, en we zullen geen vrede vinden door het bloed, tenzij we bereid zijn de oorsprong van iedere zonde te zien en de verkeerde houding, die de zonde veroorzaakte, radicaal te veranderen door ons juist dáárvan te bekeren. Dat zal echter altijd vernedering met zich brengen. Dit betekent, dat we niet slechts moeten proberen zelf de nederigheid van Jezus te gevoelen. We moeten alleen maar in het licht wandelen en willen; dat God de zonde in ons leven openbaart. Dan zullen we bemerken, dat de Heer van ons vraagt metterdaad te tonen dat we afstand doen van die dingen, die wij vaak als klein en onbelangrijk beschouwen. Maar hoe belangrijk ze zijn kunnen we afmeten aan wat het onze hoogmoed kost om deze dingen in orde te brengen. Hij kan ons tonen, dat we tegenover iemand iets moeten belijden of goedmaken (Matth. 5:23, 24). Het kan zijn, dat Hij ons toont, dat wij over iets moeten heenstappen en onze vermeende rechten opgeven. (Jezus had geen rechten - wij dan wel?) Misschien laat Hij ons zien, dat we naar degene, die ons verkeerd behandeld heeft, toe moeten gaan en aan hem het veel grotere kwaad van wrok belijden. (Jezus voelde zich nooit door iets of iemand beledigd - hebben wij er dan het recht toe?) Wellicht vraagt Hij van ons openhartig te zijn

tegenover onze vrienden, zodat zij ons kennen zoals wij werkelijk zijn en ware gemeenschap met ons kunnen hebben. Zo te handelen kan voor ons misschien heel vernederend zijn, en precies het omgekeerde van onze gebruikelijke trotse en zelfzuchtige houding vormen, maar door zo te doen zullen we werkelijke verbrokenheid kennen en zal de nederigheid van het Lam de onze worden. Indien we in alles wat hieruit voortvloeit, bereid zijn zo te handelen, zal het bloed van het Lam ons kunnen reinigen van alle zonde en zullen we met God wandelen in witte klederen, met Zijn vrede in ons hart.

Onze onschuld betuigen?

We zijn er allen zo aan gewend geraakt de trotse, eigengerechtigde houding van de Farizeeër in de gelijkenis van de Farizeeër en de tollenaar (Lucas 19:9-14) te veroordelen, dat we nauwelijks meer kunnen geloven, dat het beeld dat hier van hem wordt gegeven, bedoeld is om op onszelf toe te passen en ons te doen zien hoe zeer wij in werkelijkheid op hem gelijken. Nooit heeft een zekere zondagsschoolonderwijzeres meer op de Farizeeër geleken dan toen zij haar les over deze gelijkenis besloot met de woorden: "En nu kunnen we God danken, kinderen, dat we niet zo zijn als deze Farizeeër!" We lopen vooral gevaar deze Farizeese houding aan te nemen, wanneer God ons wil vernederen bij het kruis van Jezus en ons de zonden in ons hart wil laten zien, die onze persoonlijke opwekking belemmeren.

Gods beeld van het menselijk hart

We zullen niet begrijpen wat er werkelijk verkeerd was in de houding van de Farizeeër en van onszelf, tenzij we het zien tegen de achtergrond van hetgeen God zegt van het menselijk hart. Jezus Christus zegt: "Want van binnen uit het hart der mensen komen de kwade overleggingen, hoererij, diefstal, moord, echtbreuk, hebzucht, boosheid, list, onmatigheid, een boos oog, godslastering, overmoed, onverstand" (Marcus 7:21-23). Hetzelfde sombere beeld van het menselijk hart wordt ons gegeven in de brief van Paulus aan Galaten: "De werken van het vlees zijn openbaar, namelijk: hoererij, onreinheid, losbandigheid, afgoderij, toverij, veten, twist, afgunst, uitbarsting van toorn, gekijf, tweedracht, partijschappen, nijd, moord, dronkenschap, brasserijen en dergelijke" (Gal. 5:19-21). Welk een beeld! Jeremia voegt hetzelfde getuigenis eraan toe: "Arglistig is het hart boven alles (dat wil zeggen: het bedriegt de mens zelf, zodat hij zichzelf niet kent), wie zal het kennen?" (Jer. 17:9). Dit is dan Gods beeld van het menselijk hart, het gevallen ik, "de oude mens" (Ef. 4:22), zoals de Schrift het noemt, hetzij er sprake is van het hart van de mens in onbekeerde staat of dat van de vurigste Christen. Het is moeilijk te geloven, dat deze dingen voort kunnen komen uit het hart van dienaars des woords, evangelisten en

werkers in Gods koninkrijk, maar het is waar. De eenvoudige waarheid is, dat Jezus Christus het enige mooie is dat een christen bezit. God wil, dat wij dit feit ook als waar beleven, zodat we in ware verbrokenheid en wanhoop aan onszelf de Heer Jezus zullen toestaan onze gerechtigheid en heiligheid en ons alles te zijn. En dat is overwinning.

God tot leugenaar maken!

Nu we hebben gezien hoe God het hart des mensen beschrijft, kunnen we zien, wat de Farizeeër eigenlijk deed. Door te zeggen: "O God, ik dank U, dat ik niet zo ben als de andere mensen: rovers, onrechtvaardigen, echtbrekers", betuigde hij onschuldig te zijn aan juist die dingen, waarvan God zegt, dat ze in elk hart aanwezig zijn. In feite zei hij: "Van andere mensen zijn deze dingen ongetwijfeld waar - deze tollenaar belijdt het hier zelfs - maar niet van mij, Heer!" Door zo te spreken maakte hij God tot een leugenaar, want "indien wij zeggen, dat wij niet gezondigd hebben, maken we Hem tot een leugenaar" (1 Joh. 1:10), omdat Hij zegt, dat wij wèl gezondigd hebben! Toch ben ik er zeker van, dat hij volkomen oprecht was in wat hij zei. Hij geloofde inderdaad, dat hij onschuldig was aan deze dingen. Ja, hij schrijft zijn ingebeelde onschuld aan God toe, wanneer hij zegt: "Ik dank U . . . ". Toch getuigde Gods woord nog tegen hem, maar hij zag het nu eenmaal niet in. Wanneer de tollenaar zich op de borst slaat en zijn zonden belijdt, is dat niet omdat hij erger heeft gezondigd dan de Farizeeër, maar alleen omdat hij gezien heeft, dat hetgeen Gods woord zegt pijnlijk van toepassing is op hem, hetgeen de Farizeeër nog niet heeft ingezien. De Farizeeër denkt nog steeds, dat God slechts verlangt dat men zich uitwendig van bepaalde zonden onthoudt. Hij heeft nog niet begrepen, dat God niet aanziet wat voor ogen is, maar het hart (1 Sam. 16:7), dat God de begerige blik gelijk stelt met overspel (Matth. 5:27-28), een houding van wrok en haat als moord (1 Joh. 3:15), jaloersheid als werkelijke diefstal en tirannie in het klein, thuis, even slecht als afzetterijen in de handel.

Hoe dikwijls hebben ook wij niet onze onschuld betuigd bij de vele gelegenheden, dat God anderen van zonde overtuigde en Hij ons ook wilde overtuigen. Eigenlijk hebben we gezegd: „Dat kan wel waar zijn van anderen, maar niet van mij"! en we kunnen dat in volkomen oprechtheid ge-

zegd hebben. Misschien hebben we gehoord van anderen, die zichzelf vernederd hebben en ze dan geminacht, omdat zij openlijk uitkwamen voor die dingen in hun leven, waarmee ze moesten breken en die ze in orde moesten maken. Of misschien zijn we wel echt blij geweest omdat zij werden gezegend. Maar hoe het ook zij, we gevoelen niet, dat er iets is bij onszelf dat verbroken moet worden. Geliefden, indien wij ons onschuldig voelen en niets hebben waarover wij verbroken, moeten worden, dan komt dat niet omdat die dingen niet aanwezig zijn, maar omdat we ze niet gezien hebben. We hebben ten opzichte van onszelf in het rijk der verbeelding geleefd. God kan niet anders dan waar zijn in alles wat Hij van ons zegt. Hij ziet deze dingen op een of andere wijze in ons leven tot uitdrukking komen (tenzij wij ze beleden hebben en ze door God hebben laten wegnemen) - onbewuste zelfzucht, hoogmoed en ingenomenheid met onszelf; jaloersheid, wrok en ongeduld; terughoudendheid, vrees en verlegenheid; oneerlijkheid en bedrog; onreinheid en boze begeerte; indien niet het ene dan het andere. Maar wij zijn er blind voor. Misschien houden we ons zo bezig met het verkeerde, -dat een ander ons aangedaan heeft, dat we niet inzien, dat ook wij tegen Christus zondigen, doordat we het niet, zoals Hij deed, in zachtmoedigheid en nederigheid aanvaarden. Doordat we zo duidelijk zien, dat de ander zijn eigen wijze van doen en zijn rechten wenst te handhaven, zijn we blind voor het feit, dat wij dat evengoed wensen; en toch weten we, dat er in ons leven iets niet in orde is. Op de een of andere wijze zijn we niet in levende gemeenschap met God. We zijn geestelijk niet „fit”. Ons dienen is niet “doortrokken van het bovennatuurlijke”. Onbewuste zonde is evenzeer zonde voor God en brengt scheiding tussen Hem en ons. De zonde, waar het om gaat, kan wellicht iets heel gerings zijn, dat God ons graag wil laten zien, als wij het Hem maar willen vragen.

Er is nog een dwaling, waarin we kunnen vervallen, indien we de waarheid niet erkennen van wat God zegt over het menselijk hart. Niet alleen betuigen we dan onze eigen onschuld, maar ook vaak die van hen die wij liefhebben. We hebben er een hekel aan te zien dat ze zich vernederen en overtuigd zijn van de zonde en zijn er dan spoedig bij om hen te verdedigen. We wensen niet, dat zij iets belijden. Zo leven wij niet alleen in een sfeer van zinsbedrog ten opzichte van onszelf, maar ook ten opzichte van hen en we zijn bang dat die sfeer zal worden bedorven. Maar we doen daarmee niets

anders dan hen tegenover God verdedigen - waarbij wij God tot een leugenaar maken zowel van onze als van hun kant - en we houden hen zowel als onszelf ervan terug een zegen te ontvangen. Alleen een ernstig verlangen naar ware gemeenschap met God zal ons gewillig maken tot God te roepen om Zijn Licht, dat alles openbaar maakt, en om het dan ook te gehoorzamen, als het geschonken wordt.

God rechtvaardigen

Dat brengt ons bij de tollenaar! Wanneer we alles wat God zegt over het menselijk hart, in gedachten houden, kunnen we zien, dat hij door zijn zonden te belijden alleen maar God rechtvaardigde en erkende, dat wat God van hem zei, waar was. Misschien placht hij evenals de Farizeeër, niet te geloven, dat wat God over de mens zegt ook werkelijk waar was van hem. Maar de Heilige Geest heeft hem dingen in zijn leven laten zien, die bewijzen, dat God gelijk heeft, en hij wordt verbroken. Niet alleen rechtvaardigt hij God in alles wat hij zegt, maar ongetwijfeld ook in al de kastijdingen, die God hem heeft doen ondergaan. Nehemia's gebed had heel goed het zijne kunnen zijn: "Maar Gij hebt het recht aan Uw zijde in alles wat ons overkomen is, want Gij hebt trouw betoond doch wij hebben goddeloos gehandeld" (Neh. 9:33).

Dit is altijd het karakter van een ware belijdenis van zonde, namelijk ware verbrokenheid. Het is de erkenning, dat mijn zonde niet maar een fout is, een struikeling, iets dat buiten mijn hart omgaat ("dat is werkelijk niets voor mij om zo iets te denken of te doen"), maar dat het iets is, dat het werkelijke "ik" aan het licht brengt; dat mij openbaar maakt als het trotse, verdorven, onreine wezen, dat God zegt, dat ik ben; dat het werkelijk mijn geaardheid is om zoiets te denken en te doen. In deze bewoordingen beleed David zijn zonde, toen hij bad: "Tegen U, U alleen, heb ik gezondigd en gedaan wat kwaad is in Uw ogen; opdat Gij rechtvaardig blijkt in Uw uitspraak, zuiver in Uw gericht" (Ps. 51:6). Laten we er dus niet voor terugschrikken zo'n belijdenis af te leggen, wanneer God ons er van overtuigt, dat het moet, door te denken, dat het de eer van Jezus zou schaden. Juist het omgekeerde is waar, want door zulk een belijdenis wordt God verheerlijkt, want we verklaren, dat Hij gelijk heeft. Hieruit volgt voor ons een nieuwe ervaring van

overwinning in Christus, want het zegt het weer opnieuw, dat “in mij (dat is in mijn vlees) geen goed woont” (Rom. 7:18), en het brengt ons ertoe niet langer te proberen ons onverbeterlijke eigen ik tot een staat van heiligheid te vormen maar om Jezus aan te nemen als onze heiligheid en Zijn leven als ons leven.

Vrede en reiniging

Maar de tollenaar deed nog iets meer dan God rechtvaardigen. Hij wees naar het slachtoffer op het altaar en vond daardoor vrede met God en reiniging van zonde. Dat blijkt uit de letterlijke betekenis van de woorden, die hij uitsprak: “God, wees mij, zondaar, genadig”. Deze woorden betekenen in ‘t Grieks letterlijk: “God, word verzoend ten opzichte van mij, de zondaar.” Een Jood wist, dat de enige wijze, waarop hij met God verzoend kon worden, was door middel van een slachtoffer, en naar alle waarschijnlijkheid werd er juist op datzelfde uur een lam geslacht voor het dagelijks brandoffer op het altaar in de tempel.

Met ons is het net zo. Nooit komt iemand tot deze toestand van verbrokenheid, of God toont hem het Goddelijk Lam op het kruis van Golgotha, dat zijn zonde wegneemt door het vergieten van Zijn bloed. God, die van te voren zegt, wat we zijn, treft van te voren voorziening voor onze zonde. Jezus was het Lam vóór de grondlegging der wereld voorgekend. In Hem, die mijn zonden in zachtmoedigheid droeg, werden ze weggedaan. En wanneer ik die zonden in verbrokenheid belijd en mijn vertrouwen in het bloed stel, word ik er van gereinigd. Dan daalt de vrede met God in mijn hart, de gemeenschap met God wordt onmiddellijk hersteld en ik wandel met Hem in witte klederen.

Deze eenvoudige wijze om God te willen rechtvaardigen en de reinigende kracht van het bloed te zien, brengt als nooit te voren een nauwe wandel met Jezus en een voortdurend met Hem verkeren in het Heilige der heiligen binnen ons bereik. Naarmate wij met Hem in het licht wandelen, zal Hij ons telkens het begin tonen van die dingen, die, als we ze niet tijdig tegengaan, Hem zullen bedroeven en het toestromen van Zijn leven in ons belemmeren - dingen, die de uitdrukking zijn van het oude hoogmoedige ik, hetgeen God alleen maar kan veroordelen. In geen enkel opzicht moeten we onze

onschuld betuigen omtrent de dingen, die Hij ons laat zien. Steeds moeten we bereid zijn Hem te rechtvaardigen en te zeggen: “U hebt gelijk, Heer; dat laat nu precies zien, wat ik ben”, en we moeten dan ook zoals we zijn, ons door Hem laten reinigen. Wanneer we dat doen, zullen we ondervinden, dat Zijn kostbaar bloed ons voortdurend van de zonde reinigt en dat “de stroom steeds bij de bron gezond wordt gemaakt”, en dat Jezus ons voortdurend met Zijn Heilige Geest kan vervullen. Dit vraagt van ons, dat we mensen met “een nederige en verslagen geest” zijn, dat wil zeggen: mensen, die bereid zijn ook op de kleinste dingen gewezen te worden. Maar dit zijn dan ook degenen, waarvan God zegt, dat ze met Hem wonen “in den hoge en in het heilige” (Jes. 57:15) en die een voortdurende opwekking ervaren. We staan dus voor deze keuze: onze onschuld betuigen en zonder zegen, met een dorstige ziel, en buiten Gods gemeenschap naar huis gaan; of God rechtvaardigen en ingaan in de vrede, gemeenschap en overwinning, die ons deel zijn door het bloed van Jezus.

Noten

[1] Sommigen zouden wellicht geneigd zijn te vragen of het juist is verlegenheid met ons eigen figuur, terughoudendheid en vrees zonden te noemen. “Noem ze gebreken, onbekwaamheden, zwakheden van de geaardheid, maar geen zonden”, hebben sommigen gezegd. “Dat zou ons in slavernij brengen”. Het omgekeerde is echter waar. Indien deze dingen geen zonden zijn, dan moeten we er ons hele leven genoeg mee nemen, dan is er geen bevrijding. Maar indien deze en soortgelijke dingen inderdaad zonden zijn, dan is er een fontein tegen de zonde, en dan kunnen we reiniging en bevrijding van die dingen ervaren, indien we ze onmiddellijk op het ogenblik, dat we ons er van bewust worden, onder Zijn kostbaar bloed brengen. En het zijn inderdaad zonden. Hun bron is ongeloof en een zekere vorm van hoogmoed en zij hebben Hem talloze malen in de weg gestaan en voor ons oog verborgen.